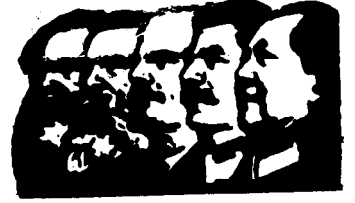

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΜΑΡΤΗ 1996 ΑΡ. ΦΥΛ. 253 ΔΡΧ. 150

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗ ΕΝΩΣΗ ΕΥΡΩΠΗΣ- ΤΟΥΡΚΙΑΣ

ΟΧΙ ΣΤΟ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΙΚΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΕΤΟ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΕΚΒΙΑΣΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΕΜΛΙΝΟΥ

Με γοργούς ρυθμούς η κυβέρνηση Σημίτη βαδίζει στην πολιτική της έντασης με την Τουρκία. Ταυτόχρονα ο υπουργός Εξωτερικών Πάγκαλος και ο Άμυνας Αρσένης δυναμώνουν με ασύλληπτους ρυθμούς την πολιτική πρόσδεσης της Ελλάδας στο ρωσικό άρμα.

Η σημασία της φάσης που περνάμε βρίσκεται στη λυσσασμένη προσπάθεια των Ρώσων να αποσπάσουν ανοιχτά και θεσμικά το δικαίωμα επέμβασης στην ελληνική εξωτερική πολιτική με όρους μεγάλης συμμάχου δύναμης στο ίδιο τουλάχιστον ύψος με την Ευρ. Ένωση και τις ΗΠΑ.

Σ' αυτή την προσπάθεια έχουν εξασφαλίσει τη θορυβώδη υποστήριξη του Πάγκαλου και του Αρσένη, που πρόσφατα προσχώρησε στο ρωσόφιλο στρατόπεδο, αλλά συναντούν επίμονη αντίσταση από το Σημίτη.

Είχαμε επισημάνει αμέσως μετά την κρίση της Ίμιας ότι ο Σημίτης, ενώ πήγε στις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, δεν πήγε στη Μόσχα. Στη Μόσχα πήγε μόνος του ο Πάγκαλος, όπως και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες.

Αυτή δεν ήταν μια τυχαία κατανομή καθηκόντων. Θα θυμούνται όλοι ότι στη θυελλώδη συνεδρίαση της Βουλής την επόμενη μέρα της κρίσης στην Ίμια ο μιν Σημίτης ευχαρίστησε τις ΗΠΑ, ο δε Πάγκαλος τη Ρωσία για τη στάση τους στην κρίση.

Από τότε ο Πάγκαλος έδειξε όλες του τις διαθέσεις απέναντι στη Ρωσία. Το ταξίδι του στη Σόφια, στο Βουκουρέστι και τη Μόσχα ήταν μια διακήρυξη ρωσικής στρατηγικής. Στη Σόφια υποστήριξε το χτύπημα της τούρκικης μειονότητας της Βουλγαρίας και στη Μόσχα υπέγραψε κοινό ανακοινωθέν, όπου η μιν Ρωσία παίρνει έμμεση θέση υπέρ της Ελλάδας στην Ίμια, η δε Ελλάδα τη διαβεβαιώνει ότι είναι μαζί της

στο ζήτημα των Στενών. Και όχι μόνο αυτό, αλλά δήλωσε προς το ρώσο υπουργό Εξωτερικών Πριμακόφ ότι «είναι λανθασμένη η προσέγγιση κάποιων κύκλων που επιδιώκουν την απομόνωση της Ρωσίας με τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ προς ανατολάς. Τέτοιες απόψεις ελπίζω πολύ σύντομα να περιθωριοποιηθούν» (εφημερίδα Επενδυτής, 23 Μάρτη).

Την ίδια ακριβώς εποχή και παράλληλα ο Αρσένης έκανε τη γνωστή δήλωσή του για συμμαχία Ελλάδας-Ρωσίας (με όλα τα υπόλοιπα εξαρτήματα, δηλ. Βουλγαρία, Συρία, Ιράν, Ιράκ) και προχωρούσε σε δύο πράξεις μεγάλης σημασίας: Μέσω του αρχηγού ΓΕ-ΕΘΑ Τζογάνη υπέγραψε συμφω-

νία με βούλγαρους επιτελείς στο Σαντάνσκι, ενώ την ίδια ώρα αρνιόταν να συμμετέχει στη διάσκεψη υπουργών Άμυνας των ευρωπαϊκών βαλκανικών χωρών, που έγινε στα Τίρανα.

Είναι φυσικό λοιπόν που οι Πάγκαλος - Αρσένης παθιάζονται την ίδια ώρα με το σαμποτάρισμα και την όξυνση στο έπακρο των ελληνοτουρκικών και ελληνοευρωπαϊκών σχέσεων. Ο Αρσένης διαρκώς αφήνει να διαρρεύσουν μέσα από το υπουργείο Άμυνας πληροφορίες για τούρκικες προβοκάτσιες, κάνοντας ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι έκανε πριν λίγους μήνες, ενώ ο Πάγκαλος δούλεψε στην Ευρώπη να δυναμώσει την ευρωτουρκική αντίθεση, και

κυρίως την ευρωελληνική.

Είναι ο Πάγκαλος που προσπαθεί πάντα να μεγεθύνει τις ελληνοτουρκικές αντιθέσεις και να εμφανίσει την Ευρώπη σα φίλο της Τουρκίας, αν τύχει και η πρώτη θελήσει να κλείσει το ρήγμα. Ιδιαίτερα δούλεψε επιτήδεια γαι να εξουδετερώσει τη σημαντική τοποθέτηση ειρήνης του Γιλμάζ στις 25 του Μάρτη.

Εκεί ο Γκιλμάζ αναγνώρισε ξεκάθαρα το «απαρβίαστο των συνόρων, το σεβασμό του στάτους κβο στο Αιγαίο, που προσδιορίστηκε με διεθνείς συμφωνίες, το σεβασμό του Διεθνούς Δικαίου» και δέχτηκε σαν έσχατη λύση και την προσφυγή στο Δικαστήριο της Χάγης.

Αυτό ήταν ένα άλμα στις τούρκικες θέσεις που το ένιωσε όλη η Ευρώπη, καθώς και ο τούρκικος σοβινισμός, που μέσω της Χουριέτ καταδίκασε τις θέσεις Γιλμάζ, ιδιαίτερα στο σκέλος που αφορούσαν την προσφυγή στη Χάγη. Ότι εδώ είχαμε να κάνουμε με μια ποιότητα στην τούρκικη διπλωματία φάνηκε και από το ότι για πρώτη φορά μέσω του Γιλμάζ η τούρκικη αστική τάξη αναγνώρισε τον πολιτικό χαρακτήρα του Κουρδικού ζητήματος και, συνολούθα, την ανάγκη για πολιτική του λύση.

Είναι φανερό ότι τώρα η τούρκικη αστική τάξη νιώθει το χα-

συνέχεια στη σελ. 2

ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΣΑΜΠΟΤΕΡ ΤΩΝ ΜΕΤΑΛΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Ο κίνδυνος να μην προχωρήσει τελικά η λειτουργία των μεταλλείων της Χαλκιδικής από τον καιρό είναι μεγαλύτερος από ποτέ. Μετά από μια περίοδο σχετικής ηρεμίας, τις μέρες που πέρασαν οι αντιδράσεις ορισμένων κοινοτήτων της περιοχής του Στρυμονικού κόλπου έχουν ενταθεί. Οι αντιδράσεις αυτές δεν περιορίζονται πια μόνο σε συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας ή διαδηλώσεις. Έχουν περάσει στη φάση της παρεμπόδισης εργαζομένων και μηχανημάτων στην εργασία τους. Οι ενέργειες αυτές έχουν πάρει τέτοιο χαρακτήρα, που οι υπεύθυνοι της канаδικής εταιρείας TVX Gold, που έχει αναλάβει την εκμετάλλευση των μεταλλείων, απειλούν να αποχωρήσουν άμεσα αφήνοντας τα μεταλλεία στην τύχη τους, δηλαδή ουσιαστικά να βάλουν λουκέτο, αφού κανείς άλ-

λος δε θα μπορούσε να λειτουργήσει την επιχείρηση μετά από όλα αυτά.

Είχαμε γράψει αναλυτικά στο φ. 245 της Νέας Ανατολής σχετικά με την κατάσταση, τις προοπτικές και τις επιπτώσεις στο περιβάλλον από τη λειτουργία των μεταλλείων. Εδώ θα θυμίσουμε στους αναγνώστες μας ορισμένα από αυτά. Πρώτα-πρώτα, η λειτουργία των μεταλλείων, που τελούν υπό καθεστώς ειδικής εκκαθάρισης, στοιχίζει 300 εκατομμύρια δρχ. το μήνα στο ελληνικό Δημόσιο μέχρις ότου τα αναλάβει πλήρως η канаδική εταιρεία. Όσον αφορά τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις, που είναι και το σπουδαιότερο, αφού αυτές είναι -υποτίθεται- η αιτία των αντιδράσεων, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι αυτές καταρχήν θα έπρεπε να ήταν ήδη εμφανείς, αφού το υπέ-

δαφος της Β.Α. Χαλκιδικής φιλοξενεί τα ίδια κοιτάσματα τα τελευταία 20 εκατομμύρια χρόνια και η συστηματική τους εκμετάλλευση γίνεται εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια. Τα επίπεδα τοξικότητας των υδάτων είναι εξαιρετικά χαμηλότερα από τα ανώτατα επιτρεπόμενα όρια, σύμφωνα με μελέτες του Ι.Γ.Μ.Ε. στην περιοχή. Η παραγωγή χρυσού γίνεται με τη μέθοδο της υδατικής οξείδωσης υπό πίεση, που δεν παράγει αέρια ή υγρά απόβλητα. Ακόμη παραπέρα, η λειτουργία της μονάδας χρυσού, που θα αποφέρει πάνω από 16 δις το χρόνο σε συνάλλαγμα για τουλάχιστον 15-20 χρόνια διαρκούς λειτουργίας, θα λειτουργήσει και σαν απορρυπαντής, αφού θα επεξεργαστεί τα ήδη υπάρχοντα και αποθηκευμένα σε ανοιχτό χώρο συμπυκνώματα πυρίτη-αρσενοπυρίτη, που προκαλούν μό-

λυνση.

Πρέπει να τονίσουμε ιδιαίτερα ότι απέναντι σε όλα αυτά τα στοιχεία και σε άλλα ακόμη που έχουν αναφερθεί σε μελέτες ειδικών επιστημόνων (Ι.Γ.Μ.Ε., Ε.Μ.Π.) καμιά απολύτως απάντηση δεν έχει δοθεί από όλους εκείνους που αντιδρούν στη λειτουργία των μεταλλείων. Αυτό το στοιχείο είναι σημαντικό και αποκαλυπτικό των πραγματικών προθέσεων και των αντιλήψεων που διακατέχουν την ηγεσία αυτού του κινήματος, αλλά και της πολιτικής γραμμής που αυτή εκφράζει. Γιατί θα έπρεπε κάθε προοδευτικός και σοβαρός άνθρωπος σε ζητήματα που έχουν να κάνουν με το περιβάλλον και την υγεία του λαού να ζητά τη συνδρομή της επιστημονικής γνώσης, προκειμέ-

συνέχεια στη σελ. 5

ΦΥΛΑΚΕΣ: ΔΙΚΑΙΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Όχι στην αποφυλάκιση των χουντικών

Στις αρχές του Μάρτη ξέσπασε ένα κύμα εξεγέρσεων στις φυλακές με κύρια αιτήματα την αποσυμφόρσή τους, την απόλυση υπό όρους και γενικότερα τη μείωση των ποινών και τις καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Οι εξεγέρσεις αυτές έφεραν για άλλη μια φορά στο φως την κόλαση του σωφρονιστικού συστήματος στη χώρα μας. Πρωταγωνιστές τους οι αλλοδαποί κρατούμενοι, που δέχονται τη μεγαλύτερη βιαιότητα και το ρατσισμό της αστικής τάξης.

Οι εξεγέρσεις ξεκίνησαν από την Πάτρα, τις φυλακές του Αγίου Στεφάνου, από την πτέρυγα των αλλοδαπών κρατούμενων, κυρίως Αλβανών (*Ελευθεροτυπία*, 29/2). Η Πάτρα μαζί με την Κέρκυρα αποτέλεσαν το κύριο μέτωπο. Χαρακτηρίστηκαν από την καταστροφική μανία των εξεγερμένων κρατούμενων (φωτιές, γκρέμισμα κελιών κ.ά.) και την ομηρία του σωφρονιστικού προσωπικού και έσβησαν μέσα σε επιτυχημένες ή αποτυχημένες απόπειρες αποδράσεων. Πέτυχαν τη δέσμευση του Βενιζέλου να προωθήσει μέτρα για την αποσυμφόρση των φυλακών, όπως την κατάργηση της προσωρινής κράτησης για πλημμελήματα και την υπό όρους απόλυση για όλες τις ποινές, μέτρα θετικά, αλλά όχι ικανά ν' αντιμετωπίσουν την άθλια κατάσταση στις φυλακές.

Οι εξεγέρσεις αυτές ήταν έκφραση της δίκαιης οργής των κρατούμενων για τις απαράδεκτες και εξευτελιστικές συνθήκες διαβίωσης μέσα στις φυλακές. Σύμφωνα με δηλώσεις του ίδιου του Βενιζέλου, «*η κατάσταση σε όλες τις φυλακές είναι δυσάρεστη. Οι συνθήκες είναι δυσκολές. Οι φυλακές είναι υπερφορτωμένες. Σε κελί για 2 ή 4 άτομα έχουμε 6 ή και 10 κρατούμενους*». Αυτή η υπερφόρτωση οφείλεται κατά ένα μεγάλο μέρος στη γραφειοκρατία, αλλά και στον αυταρχισμό της ποινικής Δικαιοσύνης, που οδηγεί σε παρατεταμένες και πέρα από το νόμιμο όριο προφυλακίσεις υποδικών. Την 1/1/96 σε σύνολο 5.897 κρατούμενων αυτοί που παρέμεναν εγκλειστοί περιμένοντας να εκδικαστεί η υπόθεσή τους ήταν 1.992. Μαζί με τους κρατούμενους για παραβάσεις σχετικές με ναρκωτικά, που την ίδια περίοδο ήταν 2.000 και οι οποίοι θα έπρεπε, σύμφωνα με το νόμο, να βρίσκονται σε ειδικά θεραπευτικά καταστήματα, αποτελούν το 50% περίπου του συνόλου των κρατούμενων (*Ελευθεροτ.*, 2/3).

Πέρα από αυτές τις άθλιες συνθήκες που δημιουργούνται μέσα στις φυλακές λόγω αυτού του χωρίς διάκριση στοιβάγματος, οι κρατούμενοι έχουν ν' αντιμετωπίσουν καθημερινά ένα καθεστώς βίας (με βιασμούς και καθημερινούς ξυλοδαρμούς) από το διεφθαρμένο κράτος των δεσμοφυλάκων και των παράνομων κυκλωμάτων. Νόμος της φυλακής είναι το χρέμα. Ο κρατούμενος, για να ασκήσει οποιοδήποτε από τα νόμιμα ή μη δικαιώματά του, πρέπει να λαδώσει

το δεσμοφύλακα. Αν έχεις χρήματα στη φυλακή, μπορείς να κάνεις τα πάντα. Αν δεν έχεις, δεν μπορείς να κάνεις τίποτα. Ακόμα, η μαζική παρουσία τοξικομανών δίνει τροφή στα παράνομα κυκλώματα εμπορίου ναρκωτικών. Η διαφθορά αυτή πρέπει να τσακιστεί με κρατικό έλεγχο και με έλεγχο από επιτροπές των ίδιων των κρατούμενων.

Οι πιο καταραμένοι μέσα στις φυλακές είναι οι αλλοδαποί, που αποτελούν το 1/4 των κρατούμενων (1.702 σε σύνολο 5.897). Δεν είναι τυχαίο που αυτοί πρωταγωνίστησαν στις εξεγέρσεις. Αυτοί είναι οι πιο φτωχοί πολίτες αυτής της χώρας μέσα κι έξω από τις φυλακές. Αυτοί υφίστανται και τον αρρωστημένο ρατσισμό που υποδαυλίζει ο μεγαλοϊδεατισμός της αστικής τάξης και τους μετατρέπει σε εύκολα θύματα της κρατικής καταστολής. Είναι χαρακτηριστικός ο βάρβαρος και κτηνώδης ξυλοδαρμός αλβανών κρατούμενων που είχαν κάνει απόπειρα να αποδράσουν από τη φυλακή Ιωαννίνων, καθώς και η παραβίαση κάθε προστατευτικής δικονομικής διάταξης στις δίκες τους.

Το μόνο μέτρο που μπορεί να ληφθεί για την καλύτερη κατάσταση των αλλοδαπών δεν είναι βέβαια η δυνατότητα έκτισης της ποινής τους στην πατρίδα τους, που προώθησε ο Βενιζέλος, αλλά η πλήρης νομιμοποίησή τους και η ισότιμη μεταχείριση.

Οι εξεγερμένοι κρατούμενοι ζήτησαν την υπό όρους απόλυση για τους ισοβίτες και γενικά τη μείωση των ποινών. Είναι γεγονός ότι ο μέσος όρος παραμονής στις ελληνικές φυλακές είναι απ' τους υψηλότερους διεθνώς. Όμως δεν μπορεί ο λαός να δεχθεί την αποφυλάκιση για εγκληματίες που έχουν κάνει ειδική εγκληματία και έχουν προκαλέσει τεράστιο μίσος και απέχθεια, όταν η φύση και η ποιότητα των εγκλημάτων τους είναι τέτοια που να μην υπάρχει δυνατότητα αναμόρφωσής τους. Δεν υπάρχει λόγος αυτοί να βρίσκονται έξω από τις φυλακές. Για τους υπόλοιπους αυτό το αίτημα είναι σωστό.

Εδώ πρέπει να γίνει μία ιδιαίτερη αναφορά στους «φιλελεύθερους δημοκράτες» και τους φιλορώσους, που με συγκινητική ευαισθησία θέλουν να βάλουν ένα τέρμα στο

«δράμα» των απριλιανών πραξικοπηματιών. Με αφορμή το αίτημα των εξεγερμένων για απόλυση των ισοβιτών, επανήλθαν στην επικαιρότητα όλες αυτές οι φωνές που με πρόσχημα τη «δημοκρατία» ζητούν την αποφυλάκιση τους. Σ' ένα επεισόχοντο άρθρο του φιλορώσου Βότση στην *Ελευθεροτυπία*, στο οποίο υποστήριζε την αποφυλάκισή τους (6/3), αναφέρεται ότι πέρα από τους γνωστούς (Λεντάκη, Λυκουρέζο, Ζουράρι) ακόμα και άνθρωποι που βασανίστηκαν από τη χούντα (Κοροβέσης, Κανελλάκης, πρόεδρος του ελληνικού γραφείου της Γκρίνπις) υποστηρίζουν την αποφυλάκιση. Και καταλήγει: «*Σ' αυτή τη γενναιότητα ενός Κανελλάκη και ενός Κοροβέση, ποια ηλίθια σκοπιμότητα μπορεί, πειστικά, ν' αντιταχθεί*».

Ο Κοροβέσης είναι τίμιος και βαθύς δημοκράτης. Εδώ κάνει πολιτικό λάθος φιλελευθερισμού. Όμως η σκοπιμότητα του κινήματος αποφυλάκισης είναι άλλη.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η αποφυλάκιση των χουντικών σαν αίτημα έρχεται να βάλει το λίθο της στο φασιστικό κλίμα της εθνικής ομοψυχίας και της «ενότητας λαού-στρατού» στη βάση της άφεσης αμαρτιών και της ιδεολογικής προετοιμασίας για την αποδοχή της νέας, ρωσόδουλης αυτή τη φορά, στρατιωτικής δικτατορίας. Ο λαός δεν έχει κανένα λόγο να συγχωρέσει καμία προηγούμενη δικτατορία και καμία πρόθεση να υποδεχτεί με ανοιχτές αγκάλες μία νέα. Οι χουντικοί αρχιφασίστες δεν πρέπει ποτέ να βγουν από τα κελιά τους. Αυτό είναι το συνεπές δημοκρατικό αίτημα.

Οι φυλακές είναι ένας θεσμός που έχει φτιάξει η αστική τάξη για να μπορέσει να προστατέψει το κράτος της από τα τέρατα που η ίδια δημιούργησε. Δεν μπορεί σε καμία περίπτωση μέσα στο ίδιο το κράτος που παράγει τους εγκληματίες να λειτουργήσει ένας τέτοιος θεσμός για την αναμόρφωση και επανένταξη τους, στόχοι τους οποίους το ελληνικό σωφρονιστικό σύστημα έχει θέσει για τον εαυτό του, και πολύ περισσότερο για την εξάλειψη του εγκλήματος.

Πρέπει όλοι οι δημοκράτες να υποστηρίξουν τα αιτήματα των κρατούμενων και να αγωνιστούν για μια κοινωνία που δε θα παράγει εγκληματίες.

Μια θαρραλέα φωνή στην αστική τάξη

Αυτήν ακριβώς τη μεγάλη κουβέντα ξεστόμισε ο Παλακωνσταντίνου, ανεξάρτητος βουλευτής, πρώην υπουργός Εξωτερικών της κυβέρνησης Μητσότακη. Συγκεκριμένα, σε εκπομπή του Παναγιωτόπουλου στο ΣΚΑΪ με θέμα τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και με καλεσμένους τον τουρκοκόφο Παπαθεμελή, τον ενδιάμεσο Κούβελα και το ρωσόφιλο Κύρκο, ο Παλακωνσταντίνου είχε την εκτίμηση αλλά και το θάρρος να δηλώσει καθαρά ότι «*η Τουρκία*

δεν απειλεί την Ελλάδα» και προχώρησε συγκεκριμένα υποστηρίζοντας ότι την εποχή που ήταν ΥΠΕΞ είχαν μια ανοιχτή γραμμή με τον ΥΠΕΞ της Τουρκίας και έλυναν μια σειρά ζητήματα. Άφησε σαφέστατα να φανεί ότι η ελληνική μεριά αρνήθηκε το διάλογο και χωρίς διάλογο δεν μπορεί να λυθεί κανένα πρόβλημα, άρα η ελληνική πλευρά είναι αυτή που δε θέλει να λυθούν τα προβλήματα.

ΝΑΙ ΣΤΗΝ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗ ΕΝΩΣΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

λύβδινο περιδέραιο που σφίγγει γύρω της η ρώσικη διπλωματία και προσπαθεί να ανασάνει.

Μπροστά στον πραγματικό κίνδυνο να ενωθεί η Ευρ. Ένωση με την Τουρκία πάνω στη γραμμή Γιλμάζ και να πραγματοποιηθεί το Συμβούλιο Σύνδεσης Ευρώπης - Τουρκίας, ο Πάγκαλος πέτυχε να αποσπάσει από την πρώτη έξι όρους που ήξερε ότι η Τουρκία δεν μπορούσε να τους δεχτεί στο σύνολό τους, τουλάχιστον έτσι όπως ήταν διατυπωμένοι. Η Ευρώπη βέβαια υπέκυψε, όπως ξέρεει να κάνει πάντα, στο σοβινιστικό ελληνικό εκβιασμό, ταπεινώσε την Τουρκία για μια ακόμη φορά και της έκοψε και τα λεφτά που είχε συμφωνήσει πως θα της έδινε.

Παρ' όλα αυτά, η απάντηση Γιλμάζ ήταν ήρεμη και διατήρησε το κάλεσμα για ελληνοτουρκική συνάντηση κορυφής, που ο Σημίτης βέβαια απέρριψε.

Η ιταλική προεδρία της Ένωσης, συγκρατώντας με δυσκολία την καθολική ευρωπαϊκή οργή, δήλωσε ότι την επόμενη φορά θα πρέπει ασφαλώς να πραγματοποιηθεί το Συμβούλιο Σύνδεσης. Ο Πάγκαλος απάντησε ότι αυτό θα γίνει μόνο αν η Τουρκία δεχτεί τους 6 όρους που ήδη η Ευρ. Ένωση έχει δεχτεί. Έχουμε λοιπόν την επανάληψη του Μακεδονικού σε μεγαλύτερη κλίμακα. Όμως τώρα προμηνύεται ελληνοευρωπαϊκή σύγκρουση.

Έτσι, η Ρωσία σφίγγει τη βίδα στο Σημίτη και βάζει μπροστά έναν εκβιασμό κλίμακας. Απειλεί ότι θα ακυρώσει το έργο του αγωγού μεταφοράς πετρελαίου από το Νοβοροσίσκ στην Ελλάδα, αν ο Σημίτης δεν πάει στη Σόφια και δεν κάνει φιλικές κινήσεις προς τη Ρωσία. Μαζί της η Ρωσία έχει τον Πάγκαλο. Τα γεγονότα διαρρέουν μέσω της συνήθως καλά πληροφορημένης εφημερίδας *Επενδυτής* στις 23 και 30 Μάρτη.

Στις 23 Μάρτη γράφεται ότι η Βουλγαρία μέσω του διπλωμάτη Φιλίπ Μπόκοβ, ανθρώπου του ρωσόδουλου Βιντένοφ, καλεί το Σημίτη στη Σόφια και αφήνει να εννοηθεί ότι η λύση στο θέμα του πετρελαιοαγωγού μπορεί να βρεθεί μόνο με αμοιβαίες δεσμεύσεις στο «υψηλότερο δυνατό επίπεδο», δηλ. με συνάντηση Σημίτη - Βιντένοφ.

Στις 30 του Μάρτη αναγγέλλεται ότι το έργο αυτό ματαιώνεται από τη Ρωσία επειδή είναι πιο ανταγωνιστικοί οι δρόμοι μεταφοράς του πετρελαίου που θα περνάνε από την Τουρκία! Πρόκειται ουσιαστικά για τη διαρροή μιας εισήγησης που κάνει ο ρώσος υπουργός ενέργειας Σαφράνικ προς τους Γέλτσιν και Τσερνομίρντιν ότι ο αγωγός μέσω Ελλάδας δε συμφέρει. Ταυτόχρονα όμως στελέχη του Πάγκαλου που τον συνόδευαν στη Μόσχα είπαν στον *Επενδυτή* ότι η ρώσικη κυβέρνηση άφησε σαφώς να εννοηθεί πως οι καθυστερήσεις στην προώθηση της κατασκευής του πετρελαιοαγωγού οφείλονται κύρια «στη

δυσανεπεία της Ρωσίας για την αγνωμοσύνη της Ελλάδας σχετικά με τη ρώσικη στάση στην πρόσφατη κρίση στο Αιγαίο». Ιδιαίτερα η Ρωσία, σύμφωνα πάντα με την ίδια εφημερίδα, έχει ενοχληθεί από το «ευχαριστώ» του Σημίτη στις ΗΠΑ.

Αυτά τα διαρρέει λοιπόν ο Πάγκαλος που «έχει δώσει εντολές για αναπροσαρμογή του δόγματος της ελληνικής διπλωματίας, που αλληθώριζε διαρκώς προς εμάς... και ως εκ τούτου η ελληνική κυβέρνηση οφείλει να διατηρεί με πολιτικούς, οικονομικούς και στρατιωτικούς παράγοντες στη ρώσικη πρωτεύουσα... Ταυτοχρόνως για πρώτη φορά η ελληνική διπλωματία αποχτά σημαντικά ερείσματα σε όλο το φάσμα των ρώσικων πολιτικών δυνάμεων, κυρίως στους κομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ, που εμφανίζονται ως η ανερχόμενη δύναμη».

Να λοιπόν ποια είναι η βάση της αβρής στάσης του Πάγκαλου προς την Παπαρήγα στη θελλώδη συνεδρίαση της Βουλής μετά την κρίση. Να γιατί αντίστοιχα ο σκληρός σοσιαλφασίστας Κωστόπουλος του ψευτοΚΚΕ κάνει άνοιγμα προς τις ευρωπαϊκές πλευρές του ΠΑΣΟΚ και της αστικής τάξης γενικά. Την ώρα που οι ψευτοκομμουνιστές ανεβαίνουν στη Ρωσία, την ίδια ώρα πρέπει η Δύση να καθησυχαστεί στο έπακρο και ο πράχτορας της Ρωσίας πρέπει να μεταμφιεστεί σε αρνί, για να μπορέσει να μεταφέρει αυτό το πρώτο ευρωπαϊκό θήραμα, την άρρωστη από σοβινισμό Ελλάδα, στη ρώσικη κουζίνα.

Αυτή η πορεία ασφαλώς δε θα είναι εύκολη για τους Ρώσους.

Όχι βέβαια επειδή θα την εμποδίσει η αμερικανική υπερδύναμη και οι παραστάσεις της Κλίντον ούτε επειδή θα την εμποδίσει η πλαδαρή και χοντρόπετη Ευρώπη, αλλά επειδή θα την εμποδίσει ο δημοκρατικός ελληνικός λαός.

Οι σοσιαλφασίστες που διυλίζουν το τούρκικο κουνούπι και καταπίνουν τη ρώσικη κάμηλο θα έχουν άσκημο τέλος. Ο αληθινός ελληνικός πατριωτισμός είναι η αντίσταση στους ρώσους χίτλερ σφαγείς του Καυκάσου, στους ρώσους εκβιαστές και σαμποταριστές της ελληνικής οικονομίας.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15θήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 3.600
Εξαμηνιαία: 1.800

ΟΡΓΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΤΙΚΗ ΖΩΝΗ

Δύσκολες ώρες για ψευτοΚΚΕ - Καλογερίδη

Αντίσταση των εργατών στα σχέδια του Περισσού!

Μια σοβαρή πολιτικοϊδεολογική πάλη ξεκίνησε στην επισκευαστική Ζώνη του Πειραιά. Οι εργάτες της Ζώνης, με επικεφαλής τον ΕΡΓΑΣ, για πρώτη φορά με τέτοια αποφασιστικότητα δίνουν τη μάχη για την ανατροπή των σχεδίων του μαύρου μετώπου Καλογερίδη-Συνδικαλιστών της Ε.Σ.Α.Κ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΑ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

Ο Καλογερίδης είναι ένας τυπικός εκπρόσωπος της νέας ρωσόδουλης αστικής τάξης. Άνθρωπος του Περισσού, που αναδείχθηκε σαν το μεγαλοεργολάβο της Ζώνης μέσα από ύποπτα κεφάλαια, που όλες οι πληροφορίες τα θέλουν ρώσικης προέλευσης, και από ένα σύστημα άγριας εκμετάλλευσης που επέβαλε στη Ζώνη με την υποστήριξη των Συνδικάτων της Ζώνης, ιδιαίτερα του Συνδικάτου Μετάλλου, που ελέγχεται από το ψευτοΚΚΕ. Στην πρώτη φάση της ανάπτυξης του ο Καλογερίδης επέβαλε το καθεστώς της άγριας υπερωρίας, για να κυριαρχήσει πάνω στους άλλους εργολάβους πετυχαίνοντας χρόνους ρεκόρ στην επισκευή.

Οι χρόνοι αυτοί ήταν αποτέλεσμα μιας τρομακτικής εκμετάλλευσης των εργατών που παρόμοιά της δεν είχε γνωρίσει το Πέραμα. Όποιος τολμούσε να ρωτήσει ποια ώρα θα σταμάταγε η δουλειά αμέσως βρισκόταν απολυμένος και ισόβια έξω από το μαγαζί. Και όταν μιλάμε για υπερωρίες εννοούμε στην κυριολεξία ένα και δύο συνεχόμενα 24ωρα δουλειάς, δουλειά καθημερινή μέχρι τις 11 το βράδυ χωρίς Σάββατα και Κυριακές, χωρίς Χριστούγεννα και Πάσχα. Αποτέλεσμα αυτής της άγριας εκμετάλλευσης ήταν αιμοπτώσεις εργατών πάνω στα καράβια, σαπισμένα πνευμόνια, σακατεμένοι εργάτες.

Γιατί το χτήνος αυτό είχε τα χρήματα, που βρήκε «ξαφνικά», να πληρώνει και μέσα από τις υπερωρίες έφτιαζε μια κάστα εργατών που, ενώ σάπιζε, από την άλλη ανοίχτηκε σε έναν τρόπο ζωής που απαιτούσε συνεχώς όλο και περισσότερα χρήματα. Σ' αυτό το καθεστώς της άγριας υπερωρίας προσπάθησαν να τον ακολουθήσουν για να τον ανταγωνιστούν και οι άλλοι εργολάβοι, με αποτέλεσμα το Πέραμα να γίνει ένα πραγματικό κάτεργο για τους εργάτες.

Ταυτόχρονα αυτό το καθεστώς έδινε την δυνατότητα σε μερικούς εργάτες, μέσα από την άγρια υπερωρία, να βγάζουν αρκετά χρήματα, και επάνω εκεί στήθηκαν οι κλίκες και η μεγάλη αδικία στο Πέραμα. Άλλοι εργάτες δηλαδή να κάνουν πάνω από 200 μεροκάματα το χρόνο και άλλοι να μην πιάνουν ούτε τα 100.

Σ' αυτήν την περίοδο το ψευτοΚΚΕ, που βασικά ελέγχει το Συνδικάτο Μετάλλου, έκανε ό,τι μπορούσε για να επιβληθεί αυτό το καθεστώς: Άφησε ασύδοτο το καθεστώς των σούπερ-υπερωριών,

ενώ κάθε χρόνο χτυπούσε μέσα από τις συλλογικές συμβάσεις τις αυξήσεις στο μεροκάματο, δίνοντας οικονομική διέξοδο στους εργάτες την υπερωρία. Ταυτόχρονα το ίδιο αποτέλεσε τη μεγαλύτερη κλίκα του λιμανιού μέσα από τον έλεγχο διαφόρων εργολάβων, μέσα από ένα δίκτυο δικών του εργοδηγών και πάνω απ' όλα με τον ίδιο τον Καλογερίδη.

Έτσι, όσο ο Καλογερίδης κυριαρχούσε πάνω στους ανταγωνιστές του εργολάβους, τόσο και η κλίκα του ψευτοΚΚΕ μέσα από τον εκβιασμό των συνειδήσεων κυριαρχούσε στο Συνδικάτο Μετάλλου.

Σήμερα το «μαύρο μέτωπο» κάνει την τελική του επίθεση για τη μονοπωλιακή του κυριαρχία πάνω στη Ζώνη και μέσα απ' αυτό να δώσει τεράστια οικονομική, πολιτική και συνδικαλιστική εξουσία στο ρωσόδουλο μέτωπο.

Αυτή την ταχτική εφαρμόζει σήμερα συνολικά το ρωσόδουλο μπλοκ, όταν από την περίοδο των «κρατικοποιήσεων» ενάντια στο παλιό εθνικό ή δυτικόφιλο ιδιωτικό κεφάλαιο περνάει τώρα στην ταχτική της συγκέντρωσης της οικονομικής εξουσίας στους ρωσόδουλους αστούς νέου τύπου.

Έτσι, ο Καλογερίδης παίρνει την κρατικοποιημένη ΝΑΥΣΙ με την πλήρη υποστήριξη του εργοστασιακού σωματείου, που ελέγχεται από το ψευτοΚΚΕ, αλλά και του συνδικάτου Μετάλλου, και αυτό την ίδια περίοδο που το ψευτοΚΚΕ φώναζε σ' όλους τους τόνους ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του Σκαραμαγκά, της Ελευσίνας και της Σύρας!

Με βάση τώρα τη ΝΑΥΣΙ, ο Περισσός οργανώνει τα νέα του σχέδια. Μετά την αποτυχία του να διαλύσει τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά με την περιβόητη «προσφορά Καλογερίδη», στρέφει τώρα όλη του την ταχτική στη μονοπώληση της Ζώνης.

Η μέθοδος είναι απλή: Να εκμεταλλευτεί την κρίση και μέσα από τη μείωση του κόστους να ρίξει τις τιμές.

Εδώ τον κύριο λόγο τον παίζουν οι συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ. Επιβάλλουν μέσα στη ΝΑΥΣΙ ένα καθεστώς διαρκών διαθεσιμότητων, ενώ επαναφέρουν το δωρο προσφέροντας μια ώρα την ημέρα παραπάνω δουλειά. Ταυτόχρονα μέσα από ένα καθεστώς ανύπαρκτης μονιμότητας προσπαθούν να ρίξουν όσο μπορούν κάτω το εργατικό μεροκάματο.

Η επιχειρηματολογία τους είναι «κάνουμε υποχωρήσεις μπροστά στην κρίση», όμως οι υποχωρήσεις αυτές γίνονται μόνο στον Καλογερίδη και αυτό μέσα από το πρόγραμμα του «εργοστασιακού σωματείου». Όμως ο Καλογερίδης λειτουργεί μέσα στη Ζώνη και οι προσφορές του χτυπιούνται με τις προσφορές των άλλων εργολάβων της Ζώνης.

Έτσι το ψευτοΚΚΕ από τη μια αναγκάζει τους άλλους εργολάβους μέσα από το Συνδικάτο Μετάλλου να δίνουν προσφορές υπολογίζοντας 35ωρο και κανονικό μεροκάματο, ενώ από την άλ-

λη με το εργοστασιακό σωματείο της ΝΑΥΣΙ εξασφαλίζουν στον άνθρωπο του Περισσού 40ωρο με λιγότερο μεροκάματο!

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Οι εργάτες δεν μπορούσαν να ανεχτούν αυτή την κατάσταση, να γυρίσουν δηλαδή χρόνια πίσω στο δωρο αυτοί που πρώτοι κατάχτησαν το 7ωρο με 8 μήνες απεργία! Ούτε μπορούσαν να δεχτούν το χτύπημα του μεροκάματος προς όφελος των σχεδίων του Περισσού.

Αντέδρασαν!

Έτσι, επέβαλαν με απεργία, κόντρα στη διοίκηση του συνδικά-

του Μετάλλου, τουλάχιστον για τους «έκτακτους» να πληρώνονται και να δουλεύουν κανονικά, έστω και προσωρινά, μιας και ο Καλογερίδης συνεχίζει να απειλεί για την επαναφορά της προηγούμενης κατάστασης.

Παράλληλα μ' αυτό, ένα κύμα αγανάκτησης έχει ξεσπάσει σ' όλο το Πέραμα ενάντια στους συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ, και είναι ισχυρό το ρεύμα των εργατών που απαιτεί την καθαίρεση της διοίκησης του Συνδικάτου Μετάλλου και την πραγματοποίηση πρόωγων εκλογών.

Ο ΕΡΓΑΣ δίνει πρωτοπόρα αυτή τη μάχη προσπαθώντας να οργανώσει τους εργάτες για την α-

νατροπή των σχεδίων του Περισσού και την καθαίρεση της σοσιαλφασιστικής συνδικαλιστικής ηγεσίας του Συνδικάτου. Σ' αυτή την κατεύθυνση μέσα από μια πλατιά επιτροπή εργατών μαζεύει υπογραφές κάτω από ένα κείμενο που απαιτεί την παραίτηση της διοίκησης του Συνδικάτου και την πραγματοποίηση άμεσων εκλογών.

Από την πάλη αυτή του ΕΡΓΑΣ θα εξαρτηθούν πολλά για την παραπέρα πορεία της Ζώνης. Αυτό γίνεται σήμερα συνείδηση σε εκατοντάδες εργάτες.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη του ΕΡΓΑΣ.

Η ΖΩΝΗ ΔΕ ΘΑ ΓΙΝΕΙ "ΓΚΕΤΟ" ΤΟΥ ΚΑΛΟΓΕΡΙΔΗ

Εργάτες της Ζώνης

Μια μεγάλη απειλή κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας.

• Κατακτήσεις, αποτέλεσμα μακρόχρονων αγώνων κινδυνεύουν να τιναχτούν στον αέρα και στο Πέραμα να κυριαρχήσει ο μαύρος μεσαίωνα με τη μετατροπή του σε «γκέτο του Καλογερίδη». Ο μεγαλοεργολάβος αυτός, που στο προηγούμενο διάστημα επέβαλε τη βαρβαρότητα της εξόντωσης των εργατών μέσα από την υπερβολική υπερωρία για να κυριαρχήσει στους ανταγωνιστές του, σήμερα εκμεταλλεύεται την κρίση για να επιβάλει αυτό που χρόνια ετοίμαζε: Τη μονοπώληση και τον απόλυτο έλεγχο πάνω στην επισκευαστική ζώνη.

• Το σχέδιο του είναι απλό: Μέσα από το χτύπημα των εργατικών κατακτήσεων να μειώσει σημαντικά το κόστος και έτσι να εξοντώσει τους ανταγωνιστές του. Το σχέδιο αυτό δε θα είχε την παραμικρή πιθανότητα επιτυχίας, αν δεν είχε την υποστήριξη της επίσημης ηγεσίας όλου του συνδικαλιστικού κινήματος της Ζώνης, που φάνηκε καθαρά στα εξής σημεία:

• Στην ανοιχτή υποστήριξη της «ιδιωτικοποίησης» της ΝΑΥΣΙ υπέρ του Καλογερίδη, όταν σε κάθε άλλο χώρο φώναζαν «κρατικοποίηση ή θάνατος».

• Στις κινητοποιήσεις του προηγούμενου καλοκαιριού, όταν έβαλαν τους εργάτες της Ζώνης να διαδηλώνουν και να συγκρούονται για να πάρει ο μεγαλοεργολάβος αυτός τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις και τα διάφορα δάνεια. Αυτό φάνηκε καθαρά όταν η ηγεσία αυτή εγκατέλειψε κάθε αγώνα πάνω στα εργατικά αιτήματα, όπως η κατασκευή των δεξαμενών, η μόνη επιδότηση, το συνταξιοδοτικό και αργότερα το σφράγισμα των βιβλιαρίων του ΙΚΑ.

• Στην αποδοχή και στην υποστήριξη ενός εργασιακού μεσαίωνα στο «Γκέτο της ΝΑΥΣΙ», μεσαίωνα που στηρίζεται στο καθεστώς των διαθεσιμότητων, στην επιβολή του δωρο και στο σπάσιμο του μεροκάματος στο όνομα της ανύπαρκτης μονιμότητας. Ένα καθεστώς που προσπάθησαν να το περάσουν και για τους «έκτακτους» εργαζόμενους μέσα από τις υπογραφές των ατομικών συμφωνιών. Ένα καθεστώς όμως που με τον περήφανο αγώνα των «έκτακτων» εργατών, κόντρα στους συμβιβασμούς της ηγεσίας του Συνδικάτου Μετάλλου, αποσύρθηκε προσωρινά.

Συνάδελφοι

Δύο δρόμοι ανοίγονται μπροστά μας: Υποταγή ή Αντίσταση!

Υποταγή σημαίνει χάσιμο κάθε ανθρώπινης αξιοπρέπειας, σκυμμέ-

νο κεφάλι, καρπαζιά, πείνα, εξευτελισμός.

Αντίσταση σημαίνει ταξική υπερηφάνεια, εργατική αξιοπρέπεια, δύναμη αγώνα, εργατική δικαιοσύνη και προκοπή.

Μόνο όταν οι εργάτες της Ζώνης μπουκνούν σ' αυτόν τον αναπόφευχτο δρόμο της αντίστασης, τότε τα μαύρα σχέδια θα καταρρεύσουν.

Αυτό πρέπει σήμερα να κάνουμε!

Και πάνω απ' όλα να καθαρίσουμε τα σωματεία μας απ' αυτούς που λέρωσαν τα εργατικά ιδανικά, προσπαθώντας να μετατρέψουν το κίνημα της Ζώνης σε υποχείριο των αντιδραστικών σχεδίων του Καλογερίδη. Ήδη ετοιμάζουν νέες «κινητοποιήσεις», που ενώ θα τις ντύσουν για μια ακόμη φορά με «φιλεργατικά αιτήματα», στην πραγματικότητα θα αποσκοπούν στο να πιάσουν για άλλη μια φορά την κυβέρνηση να δώσει στον Καλογερίδη τις ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, φωνάζοντας από την άλλη ότι η Ευρώπη κλείνει το Πέραμα!

Ο ΕΡΓΑΣ αναλαμβάνει την ευθύνη να οδηγήσει μπροστά αυτόν τον αγώνα και φιλοδοξεί να αναδείξει τη νέα ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος της Ζώνης που θα οδηγήσει στη νίκη!

Όλοι με τον ΕΡΓΑΣ!

Όλα για την Αλλαγή!

Πειραιάς, 21 Μάρτη 1996

Ο Αρσένης σε νέες συμμαχίες

Νομίζουμε πως για πρώτη φορά κορυφαίο κυβερνητικό στέλεχος υποστηρίζει με τόσο καθαρό τρόπο και ανοιχτά τη ρώσικη στρατηγική για την πορεία της χώρας.

Είναι ο υπουργός Άμυνας Αρσένης, ο οποίος σε ομιλία του στη Θεσσαλονίκη σε εκδήλωση της ΠΑΣΠ είπε πως για να αντιμετωπιστεί «*τούρκικος επεκτατισμός*» χρειάζεται «*προώθηση νέων αμυντικών συμμαχιών, έξω από τις παραδοσιακές (Ε.Ε., ΝΑΤΟ), με χώρες που αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα εξάτιας της Τουρκίας, όπως είναι η Ρωσία, το Ιράν, το Ιράκ, η Αρμενία, η Συρία και η Βουλγαρία*» (Ελευθεροτυπία, 27 Μάρτη).

Είναι πλέον σαφές πως ο σοβι-

στάκος αυτός περνάει στο ρώσικο στρατόπεδο. Αυτό έχει μια ιδιαίτερη σημασία, γιατί ο Αρσένης, σαν φιλονατοϊκός, βρέθηκε το τελευταίο διάστημα στο κέντρο της πίεσης ιδιαίτερα από το ψευτοΚΚΕ, αλλά και από το μέτωπο Λαλιώτη-Σημίτη μέσα στην κυβέρνηση, σαν υποχωρητικός στα γεγονότα της Ίμια. Έτσι λοιπόν φαίνεται πως η πίεση αυτή, που στόχευε το υπουργείο της Άμυνας, έπιασε τόπο.

Ο Αρσένης θέλει να πάρει τη ρεβάν από τους «φιλοευρωπαίους» και βγάζει τη σκληρή αντιτούρκικη γραμμή: «*Κανένας διάλογος και καμία καλή θέληση με την Τουρκία*», και έτσι πέφτει αψυγμένος στην αγκαλιά της Ρωσίας, εκεί δη-

λαδή που τον έσπρωξε ο Λαλιώτης και οι φιλορώσικες δυνάμεις.

Μια λοιπόν ακόμη απόδειξη της πορείας του αντιτούρκικου σοβινισμού της αστικής τάξης και το πού αυτός οδηγεί αναπόφευχτα.

Ένα γεγονός όμως που, αν συνδυαστεί με την επίσκεψη του υπουργού Άμυνας της Κύπρου Κώστα Ηλιάδη στη Μόσχα και την υπογραφή συμφωνίας για «*τεχνική συνεργασία σε θέματα άμυνας*», όπως ανακοινώθηκε -πράγμα που σημαίνει συμφωνία για ρώσικα όπλα στην Κύπρο-, δείχνει πλέον καθαρά τους άμεσους προσανατολισμούς της αστικής τάξης, αλλά και το βαθμό της διείσδυσης του ρώσικου ιμπεριαλισμού, στον τομέα πλέον των όπλων.

ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ: ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ

Αυτές τις μέρες ξεκίνησε στο Τορίνο η προγραμματισμένη Διακυβερνητική Διάσκεψη της Ευρωπαϊκής Ένωσης που θα αναθεωρήσει τη συνθήκη του Μάαστριχτ.

Λίγες μέρες πριν είχε πραγματοποιηθεί Συμβούλιο Υπουργών Εξωτερικών στις Βρυξέλλες, με στόχο να να πραγματοποιηθεί το Συμβούλιο Σύνδεσης Ένωσης-Τουρκίας. Το Συμβούλιο Σύνδεσης ναυάγησε, γιατί η Ελλάδα πρόβαλε το γνωστό της βέτο.

Δεκατέσσερις χώρες με πάνω από 300 εκατομμύρια πληθυσμό γονάτισαν σε ένα βέτο που εκπροσωπούσε λιγότερο από τα 10 εκατομμύρια Ελλήνων, και περισσότερο τους σοβινιστές που ηγεμονεύουν στην πολιτική και τα ΜΜΕ της χώρας μας. Έτσι, η Τουρκία και η Ευρώπη καταδικάστηκαν ακόμα μια φορά να μην μπορούν να συναντηθούν. Την ίδια καταδίκη δέχτηκε ολόκληρη η Ευρώπη από τον ελληνικό σοβινισμό, όταν εμποδίστηκε, και εμποδίζεται ακόμα, να αναγνωρίσει τη Δημοκρατία της Μακεδονίας με το όνομά της.

Η Διακυβερνητική Διάσκεψη έρχεται ουσιαστικά να λύσει το πολιτικό πρόβλημα που με ακραίο και χαρακτηριστικό τρόπο βάζει στη λειτουργία της Ένωσης η Ελλάδα, δηλαδή την υποταγή της μεγάλης πλειοψηφίας των κρατών και των λαών, που αποτελούν αυτή την εθελοντική Ένωση, στις θελήσεις ενός κράτους και στα καπρίτσια μιας ηγετικής μερίδας ενός από τα έθνη που την αποτελούν.

Τα αλληπάλληλα ελληνικά βέτο στο Μακεδονικό και στο Τουρκικό είναι στο βάθος η πιο ακραία εκδήλωση της έλλειψης πολιτικής συνοχής της Ευρώπης.

Αυτή τη συνοχή οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις προσπαθούν να την πετύχουν αλλάζοντας τον τρόπο λήψης των κοινοτικών αποφάσεων, ώστε να εξουδετερώνεται το βέτο του ενός. Αυτό είναι το νόημα της κατάργησης της αρχής της ομοφωνίας και της υιοθέτησης της αρχής της πλειοψηφίας που επιδιώκει η συντριπτική πλειοψηφία των δεκαπέντε χωρών που αποτελούν σήμερα την Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό είναι το κύριο καθήκον της Διακυβερνητικής Διάσκεψης και αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο αυτή θα είναι μια σειρά από διαπραγματεύσεις και διαβουλεύσεις που θα κρατήσουν περισσότερο από ένα χρόνο.

Τυπικά βέβαια τα θέματα είναι πολλά. Εκτός δηλ. από τον τρόπο λήψης των αποφάσεων, υπάρχουν στην ατζέντα τα ζητήματα της κοινής εξωτερικής πολιτικής, τα ζητήματα της αστυνομικής και δικαστικής ένωσης και το ζήτημα της ανεργίας. Όμως όλα αυτά, και πάνω απ' όλα το ζήτημα της κοινής εξωτερικής πολιτικής, θα κριθούν από το αν σταθεί δυνατό να παίρνονται αποφάσεις με πλειοψηφία ή αν η πιο ασήμαντη μειοψηφία θα μπορεί να υποδουλώνει όλη την Ευρώπη.

Αν σήμερα η Ένωση επείγεται πολύ να λύσει αυτό το ζήτημα είναι γιατί σε λίγα χρόνια θα γίνουν μέλη της άλλες 12 χώρες (χώρες

του πρώην Συμφώνου της Βαρσοβίας πλην Ρωσίας, Μάλτα, Κύπρος). Καταλαβαίνει κανείς τι θα σημαίνει το βέτο μέσα σε 27 χώρες. Η Ευρώπη θα παραλύσει και θα πεθάνει.

Δεν είναι τυχαίο ότι η συνθήκη του Μάαστριχτ, αλλά και η γενικότερη λειτουργία της Ένωσης, παραπαίει ακριβώς στο ζήτημα της εξωτερικής πολιτικής, ενώ προχωράει ικανοποιητικά στα μέτρα της οικονομικής πολιτικής, δηλ. στο μέτωπο της σύγκλισης των οικονομιών.

Αυτό το προχώρημα στην οικονομία δεν είναι καθόλου ανεξάρτητο από το γεγονός ότι η αρχή της πλειοψηφίας ήδη εφαρμόζεται στο οικονομικό πεδίο. Αυτή η αρχή ισχύει σήμερα όταν αποφασίζεται ποιο θα είναι το ύψος και πώς θα κατανέμονται οι κοινοτικές επιδοτήσεις ή ποιες θα είναι οι κλαδικές οικονομικές πολιτικές της Ένωσης. Αλλά με πλειοψηφία αποφασίζονται και μια σειρά θεσμικά μέτρα της κοινότητας που έχουν να κάνουν με οικονομική πολιτική, όπως με πλειοψηφία λύνονται και τα διοικητικά ζητήματα της Ένωσης, και εκεί στηρίζεται η λειτουργία των διοικητικών οργάνων της Ένωσης, και κυρίως του ανώτατου οργάνου, της Κομισιόν. (Μιλώντας για πλειοψηφία, αναφερόμαστε στις ειδικές πλειοψηφίες που έχουν συμφωνηθεί για κάθε περίπτωση και που συνήθως είναι ενισχυμένες πλειοψηφίες).

Αυτές οι πλειοψηφίες στο πεδίο της οικονομικής πολιτικής υιοθετήθηκαν σχετικά εύκολα επειδή βρίσκονταν μέσα στην καρδιά της ευρωπαϊκής διαδικασίας ενοποίησης. Και αυτή η διαδικασία ήταν, και εξακολουθεί να είναι, κύρια οικονομική. Η δυτική Ευρώπη έχει μπορέσει να φτιάξει μια κοινή αγορά, αλλά αγωνιά και συντρίβεται προκειμένου να βρει την καθαυτό πολιτική της ένωση. Πολιτική ένωση σημαίνει να ισχύσει η αρχή της πλειοψηφίας στα κατεξοχήν πολιτικά ζητήματα, και αυτά είναι εκείνα που εμφανίζονται σε κάθε χώρα με τον τίτλο "εθνικά". Η εξωτερική πολιτική και η άμυνα της Ένωσης βάζει κάθε χώρα μπροστά στη δικιά της εθνική πολιτική, δηλαδή μπροστά στη συμπυκνωμένη της στάση απέναντι στην υδρόγειο και απέναντι στους μακρινούς και κοντινούς της γείτονες. Εδώ είναι το έδαφος των παγκόσμιων συμμαχιών, των αξόνων, των εχθρών και των φίλων σε έναν ιμπεριαλιστικό κόσμο που σπαράσσεται.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αυτό είναι το έδαφος της συμπυκνωμένης παγκόσμιας οικονομίας, οπότε και το έδαφος του συμπυκνωμένου εθνικού ή κρατικού συμφέροντος της κάθε χώρας. Εδώ είναι τα ιερά και τα όσια. Γι' αυτό τόσα χρόνια δε στάθηκε δυνατό να προχωρήσει η αρχή της πλειοψηφίας στα κεντρικά όργανα της Ένωσης σε ό,τι αφορούσε την εξωτερική πολιτική και την άμυνα. Γι' αυτό ακολουθήθηκε η γραμμή της ευρωπαϊκής ένωσης "μέσα από την

οικονομία" και νικήθηκε εκείνη η τάση που ήθελε να ισχύσει από την αρχή η ομοσπονδιακή μορφή στη συγκρότηση της Ευρώπης. Η ομοσπονδιακή μορφή σημαίνει στο βάθος όργανα που έχουν το δικαίωμα να παίρνουν αποφάσεις με πλειοψηφία.

Πολλοί στην Ευρώπη αντιπαράβαλλουν τα ομοσπονδιακά στα διακυβερνητικά όργανα και λένε ότι το κακό για την Ευρώπη είναι πως σήμερα αποφασίζουν όργανα διακρατικά (όπως π.χ. τα Συμβούλια Κορυφής) και όχι ομοσπονδιακά (όπως η Κομισιόν). Αυτοί ζητάνε να μεταφερθούν αποφασιστικές αρμοδιότητες στην Κομισιόν και όχι στις συνεδριάσεις των Συμβουλίων που αποτελούνται από αρχηγούς των κρατών. Αυτή όμως είναι μια δευτερεύουσα αντίθεση. Το αληθινό ζήτημα είναι: Αποφασίζει η Ευρώπη με πλειοψηφία των αρχηγών ή, γενικά, των εκπροσώπων των κρατών ή δεν αποφασίζει, αν κάθε χώρα δεν εκτιμά ότι η κοινή απόφαση είναι και προς το δικό της συμφέρον;

Η Ευρώπη αρνήθηκε πάντα να λύσει το παραπάνω πρόβλημα και για να το παρακάμψει διάλεξε τη γραμμή να "ενωθούμε αρχίζοντας από την οικονομία". Για την ακρίβεια, διάλεξε να αρχίσει από το **μερικό** στην οικονομία και να παρακάμψει και αυτό που οποιαδήποτε χώρα θα μπορούσε να εκτιμήσει σαν **φλέγον** γι' αυτήν οικονομικό ζήτημα. Έτσι, πάρθηκε η απόφαση να ισχύσει η αρχή της ομοφωνίας για κάθε πεδίο που κάποια χώρα-μέλος θα θεωρούσε ουσιαστικό. Αυτή η απόφαση πάρθηκε το 1966 κάτω από την πίεση της Γαλλίας του Ντε Γκολ και έχει μείνει στην ιστορία της Ένωσης με το όνομα "Συμβιβασμός του Λουξεμβούργου". Εκείνη ήταν μια πολιτική απόφαση, όμως η ιδεολογική αφετηρία αυτής της κατεύθυνσης βρίσκεται μέσα στο γενετικό κώδικα της ΕΟΚ. Η ΕΟΚ στήθηκε πάνω σε μια ειδική φόρμουλα παράκαμψης της πολιτικής που από τον εφευρέτη της Jean Monnet ονομάστηκε "ιός της ολοκλήρωσης". Ήταν έμπνευση του Monnet η δημιουργία της Ευρωπαϊκής Κοινότητας του Άνθρακα και του Χάλυβα. Αυτή η μερική ένωση είχε πετυχημένα αποτελέσματα και έγινε αργότερα το πρόπλασμα και ο πυρήνας της γενικότερης Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Η ένωση στον Άνθρακα και στο Χάλυβα ήταν λοιπόν ένα ιός που, σύμφωνα με το Monnet, κάποια στιγμή θα παρέσυρε κι άλλα τμήματα της οικονομίας και ύστερα της πολιτικής σε μια ορμητική διαδικασία ευρύτερης ενοποίησης. Αυτή η μέθοδος έχει μείνει στο χώρο της πολιτικής θεωρίας με τον όρο spillover effects ή "αποτελέσματα εμπλοκής", στα ελληνικά.

Τώρα λοιπόν η Ευρώπη πληρώνει τους "ιούς", τα spillover και τους ιδιοφυείς συμβιβασμούς του Λουξεμβούργου, που όλα τους είναι τεχνάσματα για να παρακάμψουν το απλό γεγονός ότι η αληθινή δυσκολία γαι μια ένωση αστικών κρατών είναι ο εθνικισμός τους, δηλ. η πεμπουσία της ύπαρξής τους. Για να ενωθούν οι εθني-

κισμοί δεν υπάρχει καμιά μέθοδος spillover και κανένας συμβιβασμός δε θα σώσει την ενότητά τους όσο αυτή η ενότητα δεν ομολογεί ότι είναι ενότητα ιδιοτελών εθνικών, και μάλιστα ιμπεριαλιστικών, συμφερόντων απέναντι σε κοινή απειλή.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

Η ΕΟΚ επέζησε όχι χάρη στο spillover, αλλά χάρη στο γεγονός ότι έμεινε καθαρά απέναντι της, σαν κύριος πολιτικοστρατιωτικός εχθρός, η ΕΣΣΔ και, σαν οικονομικός, πρώτα οι ΗΠΑ και ύστερα η Ιαπωνία. Αυτοί οι μεγαλύτεροι ή μικρότεροι εχθροί συγκροτούσαν την Ευρωπαϊκή Ένωση πολύ βαθύτερα απ' ό,τι αυτές καθαυτές οι κοινές οικονομικές και διοικητικές ρυθμίσεις και η κοινή αγορά. Είναι αλήθεια ότι ποτέ η ΕΟΚ (ή σαν ΕΕ αργότερα) δεν έκανε, σαν τέτοια, μια ανοιχτή εχθρική δήλωση για την ΕΣΣΔ (πέρα από την καταδίκη των εισβολών σε Τσεχοσλοβακία και Αφγανιστάν), κι ακόμα λιγότερο για τις ΗΠΑ και την Ιαπωνία. Όμως η Ευρώπη ζούσε μέσα στην ατιμόσφαιρα του συγκεκριμένου αντίπαλου. Τα πολιτικά μέτωπα δε λέγονταν, αλλά ήταν σαφή. Η πολιτική διαπερνούσε με ένα ομοιογενές ηλεκτρικό ρεύμα την Ένωση.

Τώρα ο οικονομισμός γίνεται ανεπαρκής, σχεδόν κομικός, γιατί ο κύριος εχθρός, ο κατεξοχήν πολιτικός εχθρός, η ΕΣΣΔ, από το 1991 κρύφτηκε σαν τέτοιος.

Από την ώρα που οι δυτικές καγκελαρίες είδαν χαρούμενες το τείχος του Βερολίνου να πέφτει, έχασαν την πολιτική τους πυξίδα και όλα έγιναν σχετικά. Αφού χάθηκε απ' όλα τα μάτια ο πόλος "Σύμφωνο της Βαρσοβίας", αμφισβητήθηκε και ο πόλος ΝΑΤΟ. Μόλις φάνηκε πως εξατμίστηκαν τα ρώσικα τεθωρακισμένα, φάνηκαν αχρείαστοι και εξατμίστηκαν στ' αλήθεια οι Πέρσιγκ και Κρουζ της Γερμανίας. Έτσι, κανείς δεν μπόρεσε στον κόπο να ανησυχήσει όταν άναψε η φωτιά δίπλα στο κέντρο της Ευρώπης και κήκε στις στάχτες η αντιρωσική Γιουγκοσλαβία, για να γεννηθεί το σέρβικο ορθόδοξο τέρας. Έτσι, δεν ανησυχούσε κανείς για το ότι ένας μικρός εταίρος, η σοβινιστική Ελλάδα, έσερνε όλους τους άλλους από τη μύτη στο Μακεδονικό και την Σερβία και νικητής, όπως και η ίδια.

Τώρα η πυξίδα έχει τρελαθεί. Αμήχανη η Ευρώπη παρακολουθεί τις νομενκλατούρες της ανατολικής Ευρώπης να είναι κυβέρνηση και το ρώσικο σοβινισμό στο απόγειο της υστερίας του, και δεν ξέρει αν πρέπει να πάει μαζί με τις ΗΠΑ στη διεύρυνση του ΝΑΤΟ ανατολικά ή να καλοπιάσει τη Ρωσία και να εγκαταλείψει στα σαγόνια της τους ανατολικοευρωπαϊκούς λαούς. Δεν ξέρει αν πρέπει να θυμώσει που η Τουρκία χάνεται μακριά της πέρα από το "ορθόδοξο τόξο" ή να περιμένει να περάσει αυτή η ελληνική παραξενιά.

Κι αυτά όλα χώρια από την κοινωνική αντιπολίτευση στο εσωτερικό της, που, καθοδηγημένη από

σοβινιστές και πράχτορες της Ρωσίας, δείχνει σαν υπεύθυνο της κρίσης το ανώτερο σημείο στο οποίο έφτασε ποτέ η ευρωπαϊκή ενοποίηση: τη συνθήκη του Μάαστριχτ.

Η αρχή της πλειοψηφίας από μόνη της δε θα σώσει την Ευρώπη, όπως κάθε άλλη δημοκρατική φόρμα δεν έσωσε ποτέ την αδυναμία στο περιεχόμενο μιας πολιτικής.

Η Ευρώπη δεν πάσχει επειδή είχε ως τα τώρα την αρχή της ομοφωνίας ούτε μόνο επειδή της έλειψε η πολιτική οξυδέρκεια. Πάσχει γιατί διοικείται από ιμπεριαλιστές, που το έχουν ξανακάνει να παραδίνουν λαούς στους Χίτλερ, όπως κάνουν τώρα με τους Σέρβους και τους έλληνες σοβινιστές. Πάσχει γιατί η δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας δε σώνει τάξεις και κυβερνήσεις που δεν έχουν δημοκρατικές αρχές στην εξωτερική τους συμπεριφορά.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΔΕΝ ΑΞΙΖΕΙ ΤΗ ΔΙΑΛΥΣΗ

Ωστόσο έστω και σε μια κολοβή Ευρώπη, όσο άθλιο και να είναι οι ηγέτες της, δεν αξίζει τη διάλυση και η υποταγή στους νέους Χίτλερ.

Η αρχή της ομοφωνίας πρέπει να σπάσει μέσα στο απόρρητο οχυρό των εθνικισμών, δηλ. στην εξωτερική πολιτική και την άμυνα. Δεν είναι τυχαίο ότι παντού, σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες, ορθώνεται από τους εθνικιστές και τους σοσιαφασίστες το "όχι" στο βήμα της πολιτικής Ένωσης, το "όχι" στην κατάργηση της ομοφωνίας, το "ναί" στο βέτο για τα δήθεν ύψιστα εθνικά συμφέροντα.

Αυτή η μάχη στη Διακυβερνητική Διάσκεψη θα κρίνει την ύπαρξη της Ευρώπης και την ύπαρξη των κρατών που την αποτελούν. Δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι θα λήξει με ένα συμβιβασμό, όπως και κάθε προηγούμενη. Το ζήτημα είναι αν θα πρόκειται για συμβιβασμό προς τη μεριά της αρχής της πλειοψηφίας ή σε συμβιβασμό προς τη μεριά του βέτο.

Από την άποψη των στρατοπέδων η πλειοψηφία βρίσκεται στο στρατόπεδο της προόδου.

Ο σκληρός πυρήνας της ευρωπαϊκής ενότητας είναι οι χώρες της Benelux, οι αιώνιοι πρωταθλητές της ευρωπαϊκής ιδέας (Ολλανδία, Βέλγιο, Λουξεμβούργο), και μαζί τους ο ηγετικός στρατηγικός ενοποιητικός πόλος Γαλλίας-Γερμανίας. Ο σκληρός πυρήνας της διάλυσης είναι βέβαια η ρωσόφιλη Ελλάδα, αλλά τον πολιτικό όγκο τον δίνει η Αγγλία.

Η Αγγλία είναι η χώρα που έχει σαν αρχή της το χτύπημα του πολιτικού χαρακτήρα της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Η βαθύτερη αιτία αυτής της στάσης βρίσκεται στο ότι ο αγγλικός ιμπεριαλισμός είναι ακόμα δεμένος με τη στρατηγική της Βρετανικής Κοινοπολιτείας και την ιδεολογία της αναβίωσης μέρους της παλιάς αυτοκρατορικής ισχύος. Η Αγγλία θέλει όλο-όλο μια ενιαία και ελεύθερη ευρωπαϊκή αγορά. Δεν είναι τυχαίο ότι θέλησε να μπει στην ΕΟΚ μόνο αφού μεσολάβησε ο συμβιβασμός του Λουξεμβούργου.

Στο ενδιαμέσο αυτών των δύο α-

ΛΑΛΙΩΤΗΣ: ΝΕΟΣ ΟΧΕΤΟΣ ΣΤΗ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΡΙΟΥ

ντίθετων πόλων στέκονται οι σχετικά πιο φτωχές χώρες του νότου: Η Ιρλανδία και οι τρεις χώρες της θεσμικής ουδετερότητας, που γενικά δεν τα πάνε καλά με τις πολιτικές ενώσεις (Φιλανδία, Σουηδία, Αυστρία), αλλά όλες τους τρέμουν τη Ρωσία.

Ασφαλώς σ' αυτή τη διαδικασία το ρώσικο σκουλήκι, που κυριαρχεί στην ελληνική διπλωματία και υπαγορεύει διαρκώς τους δηλητηριώδεις όρους του στο δυσκίνητο ευρωπαϊκό γίγαντα, θα παίξει τα γνωστά του παιχνίδια. Η ελληνική διπλωματία θα κάνει όση ζημιά μπορεί, αλλά όχι μόνη της. Πάντα θα φροντίζει να κρύβεται πίσω από πιο δυνατούς και να αξιοποιεί τις πλούσιες αντιθέσεις των υπόλοιπων εθνικισμών. Πάντως, αν στο τέλος μένει έστω και με έναν ακόμα, θα τολμήσει να βάλει βέτο στην κατάργηση του βέτο.

ΝΑ ΚΑΤΑΡΓΗΘΕΙ ΤΟ ΒΕΤΟ

Πάντως ξεκίνησε μ' αυτή τη γραμμή και με το γνωστό ύπουλο τρόπο: Ο διαχειριστής της ελληνικής διπλωματίας Σημίτης, αντί να χτυπήσει μετωπικά την αρχή της πλειοψηφίας, είπε ότι δέχεται αυτή την αρχή **αλλά** αυτή δεν πρέπει να εφαρμόζεται σε ζητήματα «ζωτικής εθνικής σημασίας, στο δίκαιο των Συνθηκών, των άρθρων για την ένταξη και σύνδεση χωρών και στο άρθρο 235».

Ασφαλώς ό,τι αφορά τα Βαλκάνια μπορεί να θεωρηθεί ζήτημα ζωτικής εθνικής σημασίας για την Ελλάδα, όπως προφανώς και οποιαδήποτε ιδιωτικοποίηση μιας ΔΕΚΟ. Αλλά και κάθε καταδίκη ενός συμμάχου της ή υποστήριξη ενός μεγάλου της εχθρού μπορεί επίσης να θεωρηθεί ζωτικής εθνικής σημασίας, χάρια όλα τα χιλιάδες άλλα που σημαίνουν οι παραπάνω επιφυλάξεις.

Αυτά σημαίνουν ουσιαστικά επιμονή στο βέτο.

Οι σοσιαλιστές στη χώρα μας προσπαθούν να στηρίζουν με αναφορά σε δημοκρατικές αρχές αυτή τη θέση, λέγοντας ότι δεν μπορεί η Ευρώπη να απαιτεί από μια χώρα να υποταχθεί σε μια απόφαση που είναι αντίθετη σε ένα ζήτημα «ζωτικής εθνικής σημασίας» γι' αυτήν και ότι αυτό είναι δικτατορική περιφρόνηση στα δικαιώματα της μειοψηφίας.

Σ' αυτή την ένσταση η ενωτική γραμμή της Ευρώπης απαντάει: «Δεν υποχρεώνουμε κανέναν να μας ακολουθήσει. Ζητάμε απλά όλοι πλειοψηφισαν να έχουν δικαίωμα να δράσουν χωρίς η μειοψηφία να τους βάζει εμπόδιο. Όσο για τη μειοψηφία, αυτή επίσης να ακολουθήσει τη θέση της στο συγκεκριμένο ζήτημα».

Η μοιραία συνέπεια αυτής της γραμμής είναι ότι κάποιες χώρες μπορούν να προχωρήσουν περισσότερο από άλλες και στο ίδιο το καθεστώς της πολιτικής, αμυντικής και οικονομικής τους ενοποίησης. Μπορούν, για παράδειγμα, πριν από άλλες να υιοθετήσουν κοινή άμυνα, κοινή κεντρική τράπεζα κ.λπ.

Βεβαίως, σύσσωμα τα πέντε κόμματα και ο εντολοδόχος τους Σημίτης δηλώνουν ότι «οι έννοιες της διαφοροποιημένης ολοκλήρωσης, των πολλών ταχυτήτων ή της Ευρώπης του σκληρού πυρήνα απορρίπτονται από την Ελλάδα».

Αυτή η αυταπόδεικτη αλήθεια,

ότι δηλ. είναι σωστό, όσοι μπορούν να προχωρήσουν, να προχωρήσουν γρηγορότερα στο δρόμο της ενοποίησης, καταγγέλλεται με τη γνωστή κατηγορία του «Διευθυντήριου», που πρακτικά σημαίνει ότι «όλοι πρέπει να περιμένουν την Ελλάδα» ή κάθε άλλον που μένει πίσω.

Είναι αλήθεια ότι η επίσημη ελληνική ένσταση γίνεται ενάντια σε «μόνιμους διαχωρισμούς». Πραγματικά, υπάρχει μια λαθεμένη δεξιά τάση μέσα στην προχωρημένη Ευρώπη να ενωθούν σε θεσμική βάση οι πιο προχωρημένοι και να τους αναγνωρίζουν αυτό το ειδικό καθεστώς οι υπόλοιποι. Όμως αυτή είναι μια περιθωριακή τάση. Η γενική ευρωπαϊκή θέση είναι: «Ας προχωρήσουν όσοι μπορούν και ας βοηθήσουν τους υπόλοιπους να έρθουν και αυτοί». Και είναι αυτή η σωστή θέση που καταγγέλλεται σαν εθνικιστική από τους δικούς μας εθνικόφρονες και σοσιαλφασίστες.

Η ΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ

Όμως η κουτοπόνηρη διπλωματία μας εκδηλώθηκε με την πρόταση-τορπίλη που είχε ο Σημίτης στην τσάντα του και που έλεγε «εγγύηση της εδαφικής ακεραιότητας και των ευρωπαϊκών συνόρων της ΕΕ».

Είναι αδύνατο να έχουμε από τώρα μια σαφή εικόνα για το τι διαμείφθηκε στους διαδρόμους του Τορίνο. Ωστόσο οι κατευθύνσεις που βγήκαν από την πρώτη αυτή συνεδρίαση της Διακυβερνητικής, δηλαδή η πλατφόρμα-βάση της ζύμωσης και των διαπραγματεύσεων που θα ακολουθήσουν, ήταν πολύ θετικές. Το βασικό είναι ότι εγκαταλείφθηκε η διατήρηση της ομοφωνίας. Αυτό δε σημαίνει ότι η μάχη τέλειωσε. Είπαμε ότι βγήκε μόνο η πλατφόρμα της συζήτησης. Αν χτυπήθηκε η ομοφωνία τώρα είναι κυρίως γιατί η Αγγλία ήταν σε κόμα. Ο Μείτζορ βρέθηκε σε θλιβερή κατάσταση, γιατί πέτυχε να εξασφαλίσει μερικά δις ECU για να σφάξει τις αγγλικές αγελάδες, αλλά έχασε το βασικό επιχείρημα του αγγλικού κύρους, ότι δηλ. η Αγγλία πληρώνει πάντα το βάρος του αγροτικού ευρωπαϊκού νότου. Εννοείται ότι αυτά τα δις δε δόθηκαν δίχως το μικρό αντάλλαγμα μιας κόσμιας αγγλικής συμπεριφοράς στο ζήτημα της ομοφωνίας.

Έτσι αποφεύχθηκε ο μεγάλος σκόπελος. Όσο για την Ελλάδα, αφού έλειψε η Αγγλία, είπε να σε όλα περιμένοντας μια καλύτερη στιγμή. Όσο για την απαίτηση για υπεράσπιση των ευρωπαϊκών συνόρων, όλοι κατάλαβαν ότι ήταν για να ακολουθήσει η Ευρώπη τον κατσικοβόσκο της Ίμιας και είπαν όχι, και μάλιστα φέρθηκαν με ειρωνεία, γιατί κάπου βόλεψαν τα «ευρωπαϊκά σύνορα» του Σημίτη. Τα έβαλαν στο κεφάλαιο της αστυνομικής προστασίας.

Όμως, όπως ξέρουμε, το πιο καθαρό «όχι» που έχει πει ως τα τώρα η χώρα μας σε εταίρους της είναι στη συνθήκη του Σένγκεν, που εγγυάται ακριβώς τα εξωτερικά σύνορα των συμβεβλημένων χωρών, από αστυνομική άποψη.

Η Ευρώπη είπε με δυο λόγια: Στα Ίμια κυνηγάμε λαθρέμπορους και όχι Τούρκους.

Πριν κοπάσει ο θόρυβος από τις καταγγελίες της εφημερίδας *Όνομα* ενάντια στο Λαλιώτη για χρηματισμό από τη γερμανική Hochtiel, ανάδοχο του έργου της κατασκευής του αεροδρομίου των Σπλάτων, ξέσπασε νέο σκάνδαλο με επίκεντρο ξανά το Λαλιώτη για το έργο της ζεύξης Ρίου-Αντιρρίου. Στην επίθεση αυτή τη φορά βρέθηκαν η Ν.Δ., στη συζήτηση για το έργο στη Βουλή, και η εφημερίδα *Ελευθεροτυπία*, που με άρθρα της αναφέρθηκε στην υπερκοστολόγηση του έργου από την ανάδοχη εταιρεία «Ολυμπιακή Γέφυρα» κατά 15%, δηλ. κατά 26 δις.

Ενώ έχει ήδη διαπιστωθεί έλλειμμα 1,5 τρις στα μεγάλα έργα, έλλειμμα που μπορεί να οδηγήσει τελικά στη μη πραγματοποίησή τους και οφείλεται τόσο στις καθυστερήσεις όσο και στον κακό σχεδιασμό, ο Λαλιώτης προωθεί άλλο ένα προβληματικό μεγάλο έργο, που με τα σημερινά δεδομένα είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν θα μπορέσει να ολοκληρωθεί, προχωρώντας έτσι σε άλλη μία πράξη οικονομικού σαμποτάζ.

Η ζεύξη Ρίου-Αντιρρίου έφτασε να προωθηθεί για ψήφιση στη Βουλή μετά από δεκαετή καθυστέρηση και τρεις αποτυχημένους διαγωνισμούς. Ο Λαλιώτης ανέθεσε το έργο στην εταιρεία «Ολυμπιακή Γέφυρα», που εν γνώσει του έχει υπερκοστολογήσει το έργο κατά 15%, σύμφωνα με τα πορίσματα δύο Επιτροπών που συγκροτήθηκαν από το ΥΠΕΧΩΔΕ για την εκτίμηση της προσφοράς της εταιρείας (*Ελευθεροτυπία*, 12/3). Μ' αυτό τον τρόπο καλύπτεται η συμμετοχή της αναδόχου 10% στο κόστος του έργου, την οποία θα πρέπει να καλύψει το ελληνικό Δημόσιο. Επιπλέον παραχωρείται στην ανάδοχο η εκμετάλλευση για 35 χρόνια, αποκλείεται εντελώς ο έλεγχος του Δημοσίου στην κατασκευή του έργου και, σε περίπτωση μη εκπλήρωσης των υποχρεώσεων της αναδόχου και αποβολής της, την υποκαθιστά στις υποχρεώσεις της το Δημόσιο, που θα φέρει όλα τα βάρη, ενώ η ανάδοχος θα έχει εισπράξει τα εργολαβικά κέρδη (*Ελευθερος Τύπος*, 22/3).

Η ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΝΔ

Μ' αυτή τη διάτρητη σύμβαση εμφανίστηκε ο Λαλιώτης στη Βουλή, για να συναντήσει την έντονη αντίδραση της Ν.Δ., που υποστήριξε την κατασκευή του έργου και έκανε προτάσεις για τη διασφάλιση του Δημοσίου. Μία Ν.Δ. που κατάφερε να αντιδράσει έστω και αργά στις καταγγελίες του *Όνοματος* ζητώντας με ανακοίνωσή της από το Λαλιώτη «να εξουσιοδοτήσει εν λευκό κάθε αρμόδιο ανακριτικό όργανο να προβεί σε έρευνα κάθε στοιχείου σχετικού με την υπόθεση, καθώς επίσης να επιτρέψει το άνοιγμα τυχόν τραπεζικών λογαριασμών του οπούδήποτε» (*Ελευθερος Τύπος*, 19/3). Δεν παρέλειψε όμως να δείξει τον άθλιο εβερτικό χαρακτήρα της, όταν σε μία από τις θυελώδεις συνεδριάσεις της Βουλής για τη σύμβαση ο Σουφλιάς υποστήριξε τον Κακλαμάνη και ανακάλυψε ότι για όλη την κρίση φταίνε τα ΜΜΕ, δηλώνοντας ότι «δεν μπορεί ο Τύπος να μεταβάλλεται σε δικαστήριο» και ότι

συνέχεια στη σελ. 8

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

νου να στηρίξει τις απόψεις του και να αντλήσει την επιχειρηματολογία του. Αυτή είναι στοιχειώδης υποχρέωση κάθε πολιτικού και πρέπει να γίνεται ανεξάρτητα από τα όποια πολιτικά συμπεράσματα στη συνέχεια καταλήξει και την πολιτική γραμμή την οποία θα διαμορφώσει. Γιατί, τελικά, το ζήτημα της στήριξης στην επιστήμη είναι ένα βαθύ ιδεολογικό πρόβλημα που κάνει να ξεχωρίζει ο προοδευτικός από τον αντιδραστικό και σκοταδιστή, και αυτό γιατί η επιστήμη έχει να κάνει με την αλήθεια και την πρόοδο. Μόνο οι αντιδραστικοί έχουν σε όλη την περίοδο της ανθρώπινης ιστορίας αντιταχθεί ή αρνηθεί την επιστημονική γνώση, αφού αυτή σαν παράγοντας προόδου ήταν αντίθετη στα σχέδιά τους. Απεναντίας, το επαναστατικό και δημοκρατικό κίνημα εύρισκε στήριξη και επιχειρήματα μέσα στην επιστήμη αντλώντας από αυτήν τα συμπεράσματά της και, μετατρέποντάς τα σε πράξη, τα έκανε παράγοντα προόδου και ευημερίας.

Ακόμη παραπέρα, το κίνημα αυτό (των λίγων κοινοτήτων του Στρυμονικού) παραβλέπει το γεγονός ότι το κλείσιμο των μεταλλείων σημαίνει ριζισμό στην ανεργία εκατοντάδων εργαζομένων και ερήμωση που θα υποστούν τα γύρω χωριά, που ουσιαστικά ζουν από τη λειτουργία των μεταλλείων. Ο κίνδυνος να μετατραπεί και η περιοχή αυτή σε μια άλλη βόρεια Εύβοια, όταν έκλεισαν τα ορυχεία στο Μαντούδι, είναι κάτι παραπάνω από άμεσος. Να θυμίσουμε τα ρεπορτάζ που έγιναν στο επόμενο χρονικό διάστημα από το κλείσιμό τους («Κανάλι 5», *Ελευθεροτυπία*), που έδειχναν και πε-

ριέγραφαν τη ζωή εκατοντάδων οικογενειών που ζούσαν από τη σύνταξη του παππού ή κλέβοντας λάδι από τις γύρω εκκλησίες.

Πρέπει να επισημάνουμε στο σημείο αυτό την ταχτική των δήθεν προοδευτικών και των δήθεν κομμουνιστών. Εδώ οδηγούν τα μεταλλεία στο κλείσιμο αδιαφορώντας αν οι εργαζόμενοι σ' αυτό μένουν άνεργοι. Σε άλλες περιπτώσεις απεργούν ή καταλαμβάνουν εργοστάσια με το αιτιολογικό να μη μείνουν άνεργοι κάποιοι εργαζόμενοι που απολύθηκαν από την εργοδοσία (π.χ. Δάριγκ). Το αποτέλεσμα όμως είναι το ίδιο: Το κλείσιμο του εργοστάσιου που συνεπάγεται απόλυση όλων των εργαζομένων σ' αυτό. Και αυτός ακριβώς είναι ο στόχος όλων αυτών. Στο βάθος ο κεντρικός τους στόχος είναι η ερήμωση της χώρας από κάθε παραγωγική μονάδα και η δημιουργία μιας στρατιάς ανέργων και εξαθλιωμένων ανθρώπων, που με την κατάλληλη ιδεολογική δουλειά θα μπορέσουν να ενταχθούν στα σχέδια των ρωσόδουλων στη χώρα μας και να αποτελέσουν τους μισθόφορους ενός στρατού ικανού να διεξάγει έναν άδικο πόλεμο στην υπηρεσία του ρώσικου μπερλιαισμού.

Όπως έχουμε αναφέρει πολλές φορές, ο στόχος των ρωσόδουλων στη χώρα είναι το ξένο δυτικό κεφάλαιο να μην κάνει επενδύσεις, αφού έτσι αποκτά πολιτική δύναμη και θα αποτελέσει εμπόδιο στα σχέδια των αφεντικών τους. Βέβαια, μπορεί να αναρωτηθεί κανείς: Μα δεν είναι αλήθεια ότι το ξένο κεφάλαιο εξαρτά τη χώρα; Πώς μπορεί να ζητά κανείς την ανεξαρτησία της χώρας του και ταυτόχρονα να ζητά να μη φύγει η καναδική εταιρεία από τη Χαλ-

κιδική ή οποιοδήποτε τμήμα του δυτικού κεφάλαιου υπάρχει σήμερα στην Ελλάδα (π.χ. Καλτσε-στρουτίσι);

Αυτό που πρέπει να δούμε, κατ' αρχήν, είναι ότι σήμερα η χώρα έχει απογυμνωθεί στο μεγαλύτερο μέρος της από τη βιομηχανία. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την τεράστια αύξηση της ανεργίας και το ριζισμό στη φτώχεια και την εξαθλίωση ενός μεγάλου μέρους του λαού, με όλα τα κακά που αυτό συνεπάγεται. Άρα, μπαίνει το δίλημμα: ή λειτουργεί το εργοστάσιο, έστω και με ξένο κεφάλαιο, και υπάρχει δουλειά ή κλείνει και οδηγούμαστε στην ανεργία. Αυτή, δυστυχώς, είναι σήμερα η πραγματικότητα και κανείς σοβαρός άνθρωπος δεν μπορεί να την αγνοήσει. Για την ΟΑΚΚΕ το ζήτημα στις σημερινές συνθήκες μπαίνει ως εξής: Σαφώς είναι προτιμότερο το ελληνικό κεφάλαιο, όμως προκειμένου να κλείσει το εργοστάσιο ως το πάρει το ξένο κεφάλαιο. Με τίποτα όμως να μην κλείσει. Τόσο για τους λόγους που αναφέραμε προηγουμένα, αλλά και διότι μια κατεστραμμένη βιομηχανική Ελλάδα είναι ευκολότερη λεία στα δόντια της ρώσικης υπερδύναμης, που αποτελεί σήμερα το μεγαλύτερο και πιο επικίνδυνο εχθρό όχι μόνο της χώρας μας, αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης. Όμως και στρατηγικά βλέποντάς το, είναι καλύτερα για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού να υπάρχει βιομηχανία έτοιμη να δουλέψει παρά σκουριασμένες μηχανές χρήσιμες μόνο για παλιοσιδέρα.

Τελειώνοντας, πρέπει να τονίσουμε την ανάγκη της λειτουργίας των μεταλλείων της Χαλκιδικής, που θα αποτελέσει πηγή ανάπτυξης στην περιοχή.

Συνέντευξη του καγκεμπίτη Οτζαλάν στο Σκάι

Για μια ακόμη φορά η χώρα μας ρεζιλεύτηκε διεθνώς.

Αναφερόμαστε στην περιβόητη συνέντευξη του αρχηγού του ΡΚΚ Οτζαλάν στον Παναγιωτόπουλο του Σκάι, η οποία έκανε το γύρο του κόσμου μέσα από την αναμετάδοση σημείων της από μεγάλες εφημερίδες και διεθνή ειδησεογραφικά πρακτορεία. Μεγάλη δημοσιογραφική επιτυχία, θα μπορούσε να πει κανείς. Ναι, αν ο Παναγιωτόπουλος δεν ήταν τόσο γλωσσικός και τσανακογλείφτης απέναντι στον "πρόεδρο Οτζαλάν" και του έκανε και καμιά σκληρή ερώτηση, πέρα από το λιβανωτό που όλη την ώρα του έκανε. Ναι, αν ο τρόπος που έγιναν οι ερωτήσεις και, κυρίως, η ολοφάνερη αποδοχή, τόσο με λόγια όσο και με εκείνη τη χαρακτηριστική κίνηση του κεφαλιού του Παναγιωτόπουλου, των τερατωδών θέσεων του σοσιαλφασίστα Οτζαλάν δεν εξέθεταν για άλλη μια φορά τη χώρα μας και το λαό μας στα μάτια των δημοκρατών όλου του κόσμου. Ναι, αν η αποδοχή των θέσεων της συνέντευξης δεν ήταν ομόθυμη και οικουμενική από όλο το ελληνικό πολιτικό φάσμα. Κατά τα άλλα, θα έχουν άδικο μετά οι ξένοι να ισχυρίζονται ότι η Ελλάδα στηρίζει τη διεθνή τρομοκρατία;

Πέρα από τις άλλες σκοπιμότητες της συνέντευξης, και οι δύο προσπάθησαν να περάσουν στον ελληνικό λαό την αντίληψη πως, αν κάνει πόλεμο ενάντια στην Τουρκία, δεν πρέπει να τον ενοχλεί το γεγονός πως θα είναι απομονωμένος από όλο τον κόσμο, μια που οι δυνάμεις του "ορθόδοξο-αντιτουρκικού τόξου" θα τον βοηθήσουν την κρίσιμη στιγμή.

Αξίζει τον κόπο να σταθούμε σε μερικά σημεία της συνέντευξης, τα πιο κραυγαλέα, που αφορούν στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, την ωμή επέμβαση του σοσιαλφασίστα στις εσωτερικές υποθέσεις της χώρας μας και το φασιστικό χαρακτήρα του ΡΚΚ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ, ΤΟ ΔΕΛΕΑΡ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣΙΑΣ, ΟΙ ΩΜΕΣ ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ

Σε όλη τη συνέντευξη ήταν διάχυτη η προσπάθεια να καλλιεργηθεί τόσο από το δημοσιογράφο όσο και από το συνεντευξιαζόμενο η εντύπωση ότι η Τουρκία είναι ο μεγάλος ασθενής που βρίσκεται στα πρόθυρα της πολιτικής, οικονομικής και στρατιωτικής κατάρρευσης, ότι ο τουρκικός στρατός είναι υπό διάλυση και είναι μύθος η δύναμή του και, επομένως, είναι η χρυσή ευκαιρία για την Ελλάδα να κάνει πόλεμο, από τον οποίο μάλιστα θα βγει και εδαφικά ωφέλημένη η χώρα μας (για να "ξυθεί" και τον ελληνικό μεγαλοϊδεατισμό)... Προχώρησαν δηλαδή σε ανοιχτή απειλή διαμελισμού της Τουρκίας. Το τονίζουμε αυτό γιατί το επίσημο επιχείρημα του ΡΚΚ είναι ότι δεν επιθυμεί κάτι τέτοιο, αλλά μόνο ένα ανεξάρτητο κουρδικό κράτος. Διαβάστε λοιπόν:

«Ερώτηση: Σε περίπτωση που Ελλάδα και Τουρκία ερχόντουσαν σε ανοιχτό πόλεμο, ποια πολιτική θα ακολουθούσατε εσείς;

Απάντηση: Αυτός ο πόλεμος θα ήταν ένας κοινός πόλεμος Ελλήνων και Κούρδων κατά της Τουρκίας. Η χούντα θα κατέρρευε και θα μοιραζόμασταν τ' αποτελέσματα της μεγαλύτερης νίκης. Αν μπορούσατε να πολεμήσετε, η τουρκική χούντα θα υποχρεωνόταν σε ήττα».

Ο Οτζαλάν με ιδιαίτερη ωμότητα και κάτω από τη συνεχή παρότρυνση του Παναγιωτόπουλου μας έκανε και μαθήματα πολιτικής και στρατιωτικής συμπεριφοράς, προειδοποιώντας ακόμα και με πτώση την κυβέρνηση Σημίτη αν δεν είναι συνεπής στον αντιτουρκισμό:

«Ερ.: Η Ελλάδα στην κρίση ενήργησε σωστά αποφεύγοντας τον πόλεμο και τη σύγκρουση;

Απ.: Δεν ήταν καλό που η Ελλάδα χάρισε την ευκαιρία στην Τουρκία να έχει μια επιτυχία δίχως κόστος. Αυτό σχεδιάστηκε μόλις ανέλαβε την εξουσία η νέα ελληνική κυβέρνηση. Ίσως εμπλέκονται ξένες δυνάμεις σ' αυτή την προβοκάτσια. Ίσως πρέπει η άκρη του νήματος να αναζητηθεί στις ΗΠΑ. Ήταν μια πολύ καλά οργανωμένη προβοκάτσια.

Ερ.: Η Τουρκία ήταν έτοιμη να χτυπήσει την Ελλάδα; Και αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, επειδή δημιουργείται ο μύθος ότι οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις είναι πολύ δυνατές, σε τι αποτέλεσμα θα είχαμε οδηγηθεί; Αν φτάναμε σε πόλεμο, οι εμφανιζόμενες ως πανίσχυρες τουρκικές ένοπλες δυνάμεις τι τύχη θα είχαν στη σύγκρουση αυτή;

Απ.: Αν δοθεί με κατάλληλο τρόπο απάντηση, ίσως υποστούν τη μεγαλύτερη ήττα στην ιστορία τους σε πιθανό πόλεμο κατά της Ελλάδας. Είναι στα χέρια των Ελλήνων να νικήσουν τη χούντα που βρίσκεται σήμερα στην Τουρκία. Εγώ φυσικά δεν κάνω πολεμικό προσκλητήριο (σε: σώπα καιμένε!), αλλά για να λυθούν τα προβλήματα Αιγαίου και Κύπρου είναι η ιδανική στιγμή για σθεναρή ελληνική αντίδραση. Γι' αυτό το θέμα η κριτική μου είναι έντονη. Ο πόλεμός μας δεν αξιολογήθηκε από την Ελλάδα ούτε σε πολιτικό ούτε σε στρατιωτικό επίπεδο. Επειδή δε δινόταν η κατάλληλη απάντηση εδώ και καιρό, έφτασαν σε πολύ αλαζονικό σημείο, όπως στην Καρντάκ. Επαναλαμβάνω ότι δεν καλώ σε πόλεμο, αλλά νομίζω ότι η πολιτική απέναντι στην Τουρκία δεν είναι η στρατιωτικά και πολιτικά ενδεδειγμένη. Μια αποφασιστική αντίδραση θα ήταν προς όφελος και της Κύπρου και της Ελλάδας. Το ζήτημα αυτό με στεναχωρεί. Υπήρξαν ευκαιρίες που χάθηκαν και τώρα η Τουρκία απαιτεί ακόμα περισσότερα από την Ελλάδα και την Κύπρο. Αυτό οφείλεται στην αναποφασιστικότητα της Ελλάδας.

Ερ.: Πώς κρίνετε σήμερα την πολιτική της νέας ελληνικής κυβέρνησης, που διαδέχθηκε την κυβέρνηση Παπανδρέου, απέναντι στα προβλήματα της περιοχής;

Απ.: Δε νομίζω ότι διέπραξε καμιά προδοσία ο κ. Σημίτης. Αλλά ο ελληνικός Τύπος του επιτέθηκε γι' αυτό. Αυτό πρέπει να αξιολογηθεί. Αλλά αυτή ήταν η άποψη

της ελληνικής κοινής γνώμης (σε: Να και ο Οτζαλάν αυθεντικός εκφραστής του ελληνικού λαού!). Αυτό είναι αποτέλεσμα μιας συγκεκριμένης πολιτικής. Αν δεν κάνεις (ο Σημίτης) μερικά αποφασιστικά βήματα, το μέλλον της κυβέρνησής του δε διαγράφεται λαμπρό».

Και παρακάτω, προς το τέλος της συνέντευξης, με την παρότρυνση πάντα του εμετικού σοβινιστή, δίνει και μαθήματα και απευθύνει και... διάγγελμα στον ελληνικό λαό (και όχι μόνο):

«Ερ.: Να κοιτάξετε την κάμερα, να απευθυνθείτε προς τον ελληνικό λαό, προς την πολιτική ηγεσία του τόπου μας, προς τις ένοπλες δυνάμεις και ναδώσετε ένα μήνυμα μέσα από την καρδιά σας.

Απ.: Απευθύνομαι στους Κύπριους, τους Τουρκοκύπριους, σε όλους τους δημοκράτες, τους Έλληνες, και απευθύνομαι ιδιαίτερα στη στρατιωτική και πολιτική ηγεσία. Να μη στηρίζουν την Τουρκία. Όλοι σας, με διάφορους τρόπους, γίνετε αρωγοί της φασιστικής τουρκικής χούντας. Έχω το δικαίωμα να ζητήσω το εξής: Μην είστε αρωγοί αυτών των τουρκικών καθεστώτων. Τουλάχιστον, στο εξής μην κάνετε τα ίδια λάθη».

Μα αναρωτιόμαστε: Τέτοιο φτύσιμο σε ολόκληρο λαό, σε ολόκληρη πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, και να μη διαμαρτυρηθεί κανείς; Έτσι εννοούν την "εθνικά περήφανη" πολιτική οι κατά τα άλλα λαλίστατοι πολιτικοί μας;

Και παρακάτω: «Η οικονομική και διπλωματική γλώσσα δεν έχουν καμιά σημασία. Αυτή την αλήθεια δεν τη βλέπατε για πολύ καιρό. Γι' αυτό, σε διπλωματικό επίπεδο η Ελλάδα δέχεται διαρκώς ήττες. Αν δεν προετοιμαστείτε για πόλεμο στα μέτρα του λαού σας, δεν μπορείτε να επιλύσετε τα προβλήματα με τους Τούρκους.

Η Τουρκία καταλαβαίνει μόνο τη γλώσσα του αγώνα. Η Ιστορία έδειξε ότι όταν οι λαοί υποχωρούν, πάντα έχουν απώλειες. Και αυτό ισχύει κυρίως για τον ελληνικό λαό. Ήρθε ο καιρός να χαλάσουμε αυτό το παιχνίδι. Διαπιστώνω την εξής αδυναμία τόσο στους πολιτικούς όσο και στην κοινή γνώμη στην Ελλάδα: Το πνεύμα του Νταβός κατέπνιξε το πνεύμα των Ελλήνων. Οι Έλληνες υποχωρούν. Αυτή, πιστεύω, δεν είναι σωστή πολιτική. Και οδηγεί σε ήττα. Δε σας προτρέπω να επιτεθείτε και να συγκροτήσετε στρατό εισβολής. Όμως έχετε ιερά δικαιώματα. Όλο το Αιγαίο και η Μικρά Ασία είναι ιστορικά αποδεδειγμένο ότι κατοικούνταν από Έλληνες».

Ο ΠΡΑΧΤΟΡΑΣ ΣΥΓΧΑΙΡΕΙ ΤΟΝ ΠΡΑΧΤΟΡΑ

Δε θα μπορούσε ένας γνήσιος ρωσόδουλος σαν τον Οτζαλάν να μη σιγοντάρει τον Παπανδρέου. Λέει χαρακτηριστικά:

«Υπάρχει μια συγκεκριμένη αμερικανική πολιτική εναντίον της Ελλάδας και της Κύπρου. Κυρίως για να οδηγήσουν σε αδιέξοδο την ανεξάρτητης φύσης πολιτική

του Παπανδρέου οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν τον παράγοντα Τουρκία. Το πρόσφατο επεισόδιο ήταν μια συνέχεια της γενικότερης αμερικανικής πολιτικής εναντίον του Παπανδρέου και εμμέσως του ΠΑΣΟΚ, που είχαν κάποιες εκλάμψεις ανεξάρτητης πολιτικής».

ΑΝΟΙΧΤΗ ΑΠΕΙΛΗ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΑΘΩΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΚΑΙ ΑΠΥΘΜΕΝΗ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Εκεί που ο Οτζαλάν βγάζει όλο του το μίσος κατά των λαών είναι στην ανοιχτή του επίθεση κατά των αθώων και των άμαχων, σε σημείο μάλιστα που η αποδοχή και προβολή τέτοιων θέσεων να αγγίζει ακόμα και τα όρια του κοινού ποινικού νόμου γι' αυτόν που πρόβαλε (με ιδιαίτερη τιμή μάλιστα, κατά δική του δήλωση) τη συνέντευξη, αφού αποτελεί πρόκληση κατά της ζωής.

Σε αρκετά σημεία (για να το εμπεδώσουμε καλά, φαίνεται) απείλησε όλους τους λαούς με σφαγή αν πατήσουν το πόδι τους στην Τουρκία για τουρισμό:

«Ερ.: Προτίθεστε να επαναλάβετε επιθέσεις σε τουριστικά θέρετρα της Τουρκίας, και ιδίως στα παράλια;

Απ.: Θα συνεχίσουμε τις επιχειρήσεις μας ενάντια σε όλα τα ζωτικά σημεία, κυρίως τουριστικά. Προειδοποιώ όλα τα ξένα τουριστικά πρακτορεία και τους τουρίστες. Δε λαμβάνουμε καμιά ευθύνη σε οτιδήποτε τους συμβεί. Στέλνουμε αυτό το μήνυμα μέσω του καναλιού σας, διότι πλησιάζει η νέα τουριστική περίοδος. Τους συνιστώ να μην επισκεφθούν την Τουρκία. Το ίδιο ισχύει και για τους ξένους επενδυτές. Οι επενδύσεις τους δε θα είναι ασφαλείς. Προειδοποιώ ιδιαίτερα τους τουρίστες οποιασδήποτε εθνικότητας να μην επισκεφθούν την Τουρκία. Αν ενταθεί ο πόλεμος, θα είναι ολομέτωπος και θα χρησιμοποιηθούν κάθε είδους όπλα. Οι τουριστικές περιοχές είναι για μας οι κατεξοχήν περιοχές πολέμου. Να είστε σίγουροι ότι τα χτυπήματα που θα δώσουμε σ' αυτές τις περιοχές θα είναι βαρύτατα».

Ο Παναγιωτόπουλος, στην προσπάθειά του να αμβλύνει τις εντυπώσεις, ρωτάει: «Καταδικάζετε τις τελευταίες επιθέσεις στελεχών της Χαμάς που στοίχισαν τόσα αθώα ανθρώπινα θύματα σε βάρος πολιτών του Ισραήλ»;

Και ο Οτζαλάν απαντάει με περυσή υποκρισία: «Καταλαβαίνω από αντίσταση, αλλά αυτές οι μορφές βίας είναι έξω από τη λογική της δικής μας αντίστασης. Είναι επόμενο οι πράξεις αυτές της Χαμάς να βλάψουν τον παλαιστινιακό λαό». Και σε άλλο σημείο: «Είμαι αντίθετος με τη δολοφονία αθώων πολιτών». Και προηγουμένως, σε ερώτηση για τη θέση Ντενκτάς για τους αγνοούμενους, πάλι υποκρίθηκε τον πονοθυιάρη: «Σ' έναν πόλεμο είναι λογικό να υπάρχουν νεκροί. Οι αιχμάλωτοι και ο άμαχος πληθυσμός δεν πρέπει να δολοφονούνται από τον τακτικό στρατό. Άλλωστε, αυτό είναι ε-

νάντια στους νόμους του πολέμου». Αυτό που δε μας είπε είναι τι κάνει το ΡΚΚ όταν μπαίνει σε χωριό που υπάρχουν τούρκοι πολίτες. Πόσους αιχμάλωτους κρατάει άραγε; Τα ντοκουμέντα της "Διεθνούς Αμνηστίας" μπορούν να πείσουν και τον πιο δύσπιστο για την "ειλικρίνεια" των λόγων του σοσιαλφασίστα.

ΑΝΟΙΓΜΑ ΣΕ ΠΙΘΑΝΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ

Ο πονηρός Παναγιωτόπουλος, κάνοντας "πάσα" στη Δύση τη δυνατότητα "ειρηνικού" και "πολιτικού" διαμελισμού της Τουρκίας προς όφελος του ΡΚΚ, ρωτάει:

«Παρόλο που κατηγορείτε τους Αμερικάνους, θα δεχόσαστε την οποιαδήποτε μεσολάβηση από την αμερικανική πλευρά απέναντι στην Τουρκία για να προχωρήσει σ' έναν πολιτικό διάλογο μαζί σας»;

Απ.: Φυσικά. Εμείς θα αποδεχόμαστε οποιαδήποτε διαμεσολάβηση των ΗΠΑ. Αν η Αμερική είναι ειλικρινής, θα πρέπει την ίδια πολιτική που ακολούθησε στο Παλαιστινιακό, στο Βοσνιακό και τη Ν. Αφρική να προωθήσει και για μας. Αν πείσουμε τους Αμερικανούς να είναι συνεπείς, θα ακολουθήσουν το δρόμο της επίλυσης όλων των ζητημάτων. Είναι σημαντικό οι ΗΠΑ να μπορέσουν να στραφούν σε διαμεσολάβηση για την επίλυση του Κουρδικού».

Η αναφορά του στο Βοσνιακό είναι κάτι παραπάνω από σαφές ότι αποσκοπεί σε ένα διαμελισμό της Τουρκίας τύπου Ντέιτον. Γνωρίζει πολύ καλά ο ρωσόδουλος πως, όσο βρίσκεται στην εξουσία ο ρωσόφιλος Κλίντον και οι ακραίες υφεσιακές δυνάμεις της αμερικανικής αστικής τάξης, μια τέτοια "λύση" δεν είναι εντελώς στη σφαίρα της φαντασίας.

Να είναι σίγουρος όμως ότι αυτό που είπε δε θα περάσουν έτσι. Η δράση φέρνει και την αντίδραση, λέει μια παλιά αρχή της φυσικής. Όσο για το γλωσσικό σοβινοφασίστα μεγαλοϊδεάτη Παναγιωτόπουλο, που μας κάνει και τον πατριώτη, ελπίζουμε μετά τη συνέντευξη να ήπια πολλά χωνευτικά υγρά, για να καταπιεί ευκολότερα τις ριπές που του έριχνε κατάμουτρα ο Οτζαλάν και του τσαλάκωνε την καλοντυμένη μούστρα: Καρντάκ και Καρντάκ ο Οτζαλάν, ιδρώνει και ξεϊδρώνει να του υπενθυμίσει τα ιερά και τα όσια της φυλής ο Παναγιωτόπουλος, προσπαθώντας να τον πείσει να την πει Ίμια. Πόσες φορές άραγε θα κάνετε γαργάρα τον "πατριωτισμό" σας, κύριε Παναγιωτόπουλε, μπροστά στους ρωσόδουλους προκειμένου να τους αποσπάσετε μια φράση καταδικαστική για τους Τούρκους;

Να 'στε σίγουρος όμως ότι ο ελληνικός λαός θα έρθει η ώρα που θα τσακίσει και σας και το κανάλι σας του φασισμού και του πολέμου, το Σκάι. Άξιος ο μισθός σας, αλλά δε θα μπορείτε πάντα να ασελγείτε σε βάρος αυτού του λαού.

Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΑΝΟΙΧΤΑ ΣΤΟΝ ΕΘΝΟΡΑΤΣΙΣΜΟ

«Ε, ναι, με τους Τούρκους είμαι ρατσιστής!», γράφει σε ένα άρθρο του στην *Ελευθεροτυπία* στις 6 του Μάρτη ο γνωστός Θ. Αναστασιάδης.

Το πιο χαρακτηριστικό απ' όσα έγραψε είναι το εξής:

«*Η Τουρκία ποτέ δε θα κουρασθεί να σφάζει, να σκοτώνει, να βιάζει, να καίει, να λεηλατεί, όπως έκανε προ συστάσεώς της και σε όλους τους λαούς με τους οποίους ήλθε σε επαφή! Παντού κατέστρεψε! Πουθενά δε δημιούργησε στοιχειώδη, έστω, πολιτισμό, γι' αυτό και καγχάζω όταν ακούω για... τον καταλυτικό ειρηνολογικό ρόλο των (όχι των) τούρκων διανοουμένων. Σαν να βάλεις Πεκινούα να φυλάει τον Κινγκ Κονγκ! Αφού αυτή η φυλή έχει το κακό, το φόνο και το έγκλημα στο αίμα της! Ναι, στο αίμα της!».*

Ανατριχίλα αισθάνεται κάθε σύγχρονος άνθρωπος από την ωμότητα στη διατύπωση των ναζιστικών ρατσιστικών "θεωριών" του αίματος και της φυλής.

Με αυτό του το κείμενο ο Αναστασιάδης αυτοανακηρύσσεται σε ρατσιστή, και μάλιστα σε εθνικορατσιστή, δικαιώνει τους δίκαιους του σ' αυτό το ζήτημα, διαψεύδει τη δικιά μας εκτίμηση ότι δεν ήταν πραγματικά ρατσιστής και, προφανώς, ακυρώνει και αντιστρέφει κάθε μας υποστήριξη στο πρόσωπό του.

Εξακολουθούμε εδώ ωστόσο να επιμένουμε σε δύο πράγματα: Το πρώτο είναι ότι ο Αναστασιάδης διώχθηκε κύρια για τις αντισοσιαλιστικές του θέσεις. Το δεύτερο ότι η πάλη ενάντια στην εθνικιστική μορφή του ρατσισμού πρέπει να δοθεί για ένα μεγάλο διάστημα στο επίπεδο της πολιτικής και όχι στο επίπεδο της βίας. Πριν αποκαλυφθεί ο χαρακτήρας του εθνικορατσισμού στο λαό σαν χιτλερισμού, πρέπει να μεσολαβήσει μια μακρά εποχή ιδεολογικής αποκάλυψης.

Ασφαλώς από δω και μπρος, όποιος και αν είναι ο αντισοσιαλισμός του Αναστασιάδη σε επιμέρους μέτωπα, στο κύριο ζήτημα της ειρήνης και της δημοκρατίας στις διεθνείς σχέσεις ο Αναστασιάδης είναι στο μέτωπο του σοσιαλισμού, και μάλιστα είναι στους επικεφαλής του. Νομίζουμε ότι αυτή είναι μια συνειδητή επιλογή του. Δεν είναι τυχαίες οι φιλικές του αναφορές στο ψευτοΚΚΕ μετά την κρίση της Ίμιας, ούτε οι στενοί δεσμοί του με τον εθνικορατσιστή Κωστόπουλο, το δεξί χέρι του Λαλιώτη, και οι ύμνοι του στον ίδιο το Λαλιώτη. Ούτε είναι τυχαίες οι διατυμπανισμένες από τον ίδιο επαφές του με τους επίσης εθνικορατσιστές νεοορθόδοξους, αλλά και ο επίμονος θαυμασμός του στον αρχηγό κάθε νέου φασισμού Παπανδρέου.

Αυτός πρέπει να είναι και ο ένας λόγος που οι διώχτες του Α-

ναστασιάδη (και μιλάμε πάντα για την ηγεμονική σοσιαλφασιστική ομάδα σε αυτό το μέτωπο) αντέδρασαν χαμηλά ή και καθόλου σ' αυτό το αποκαλυπτικό και τρομαχτικό σε ωμότητα κείμενο του Αναστασιάδη.

Όμως ο πραγματικά βαθύς λόγος είναι ότι ο εθνορατσισμός απέναντι στους Τούρκους είναι πανίσχυρο ιδεολογικό ρεύμα μέσα στην ελληνική αστική τάξη και ρεύμα χρήσιμο για όλους τους ρωσόδουλους στη σημερινή εποχή του αντιτουρκικού μετώπου.

Αυτά που λέει ωμά ο Αναστασιάδης τα λένε κρυφά οι υπόλοιποι εθνορατσιστές ακόμα και στην ίδια εφημερίδα περίπου τις ίδιες μέρες σε άλλες στήλες.

Σε μια έρευνα της *Ελευθεροτυπίας* στις 26 του Μάρτη μίλησαν, ανάμεσα σε άλλους, οι Γιαλουρίδης και Ζουράρις. Ο Γιαλουρίδης είπε: «*Δεν είναι σύνδρομο φοβίας, αλλά σύνδρομο αποστασιοποίησης και αγανάκτησης απέναντι σε ένα γείτονα ο οποίος είναι μακριά από τον πολιτισμό μας, μακριά από την αντίληψή μας για τον κόσμο, την κοσμοθεωρητική μας προσέγγιση και ο οποίος λειτουργεί κατά τρόπο που δε συνάδει προς τον πολιτισμό μας και το δυτικό πολιτισμό, δηλαδή λειτουργεί επεχτατικά».*

Και ο νεομεσαιωνικός Ζουράρις είπε: «*Υπάρχει η μεγάλη πληγή του Μικρασιατικού πολιτισμού. Για πρώτη φορά ο Ελληνισμός έφυγε από το κέντρο του ελληνισμού, που ήταν η Μικρά Ασία, και γύρισε σε μια ξερή γωνιά, που είναι ο άξονας Πελοπόννησος - Ρούμελη... Η Τουρκία, λόγω των 400 χρόνων κατοχής, μας έχει αφήσει τη νοοτροπία του ραγιαδισμού που φαίνεται στο εκφυλιστικό τόξο Παπαγιαννάκης, Σημίτης, Μάνος».*

Ο Αναστασιάδης αποφάσισε να πει ανοιχτά αυτά που διαδίδουν υπόκωφα οι δηλητηριώδεις πένες των διανοουμένων του εθνοφασισμού. Αποφάσισε να μπει στους επικεφαλής του αντιδραστικού στρατοπέδου. Διάλεξε λοιπόν να έχει τη μοίρα τους και το τέλος τους. Στο Θ. Αναστασιάδη και τους ομοίους του θα απαντήσουμε προς το παρόν με τους στίχους του ποιητή:

Ρόμπσον, δε μας αφήνουν να τραγουδήσουμε

εσύ κανάρι μου με αϊτού φτερούγες

Μαύρο μου αδέρφι εσύ με μαργαριταρένια δόντια

δε μας αφήνουν τα τραγούδια μας να ντελαλήσουμε

Φοβούνται Ρόμπσον

φοβούνται την αυγή, φοβούνται και να βλέπουν

φοβούνται και ν' ακούν, φοβούνται και ν' αγγίζουν

φοβούνται ν' αγαπάνε

φοβούνται ν' αγαπάνε με μια τέτοια φλόγα

έτσι που αγάπησε ο Φερχάτ (Χικμέτ, 1949)

Η ΔΙΠΛΗ ΤΑ ΤΙΚΗ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΠΙΑΝΕΙ ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας είχαμε γράψει ότι η διπρόσωπη τακτική της Ρωσίας είχε τους πρώτους της καρπούς στην Τσετσενία με τη δήλωση του Ντουντάγεφ για «*μεταφορά του πολέμου στην Ευρώπη*» (*Ελευθεροτυπία*, 12/2). Ήταν η πρώτη ένδειξη ότι η τσετσενική ηγεσία προσεγγίζει τη στρατηγική που προωθεί ο σοσιαλิมπεριαλισμός για τον Τρίτο Κόσμο: το αντιδυτικό μέτωπο.

Πώς συμβαίνει όμως κάτι τέτοιο; Η Ρωσία χρησιμοποιεί δύο τακτικές.

α) Την τακτική της πίεσης, σύμφωνα με την οποία ο δήθεν φιλοδυτικός Γέλτσιν σφάζει και ο ναζι αντιτριτοκοσμικός Ζιρινόφσκι απαιτεί να βομβαρδιστεί η Τσετσενία με ναπάμ, ώστε στη θέση της μικρής χώρας να μείνει στο χάρτη μια τρύπα.

β) Την τακτική της απορρόφησης, σύμφωνα με την οποία ο σοσιαλφασίστας αντιευρωπαίος Ζιουγκάνοφ και οι μικρής εμβέλειας κνίτες του Ανπίλοφ φωνάζουν «*Όχι στην αδελφική σφαγή που μας οδηγεί ο Μεγάλος Σατανάς, η Δύση. Όχι στον εμφύλιο πόλεμο».*

Είναι η διπλωματία των πολλών προσώπων με πολλαπλάσια κέρδη ή, αλλιώς, «*Σκοτώνω εγώ, κερδίζεις εσύ».*

Αυτά τα κέρδη φάνηκαν και στις τελευταίες δηλώσεις του τσετσένου προέδρου Ντουντάγεφ από το μυστικό κρησφύγετό του κάπου στα βουνά της νότιας Τσετσενίας. Δήλωσε ότι ελπίζει πως ο Γέλτσιν θα αποτύχει στις ρωσικές εκλογές της 15ης Ιούνη για το προεδρικό αξίωμα και ότι θα νικήσει ο ψευτοκομμουνιστής υποψήφιος Ζιουγκάνοφ: «*Φυσικά αυτό θα ήταν καλύτερο. Οτιδήποτε θα ήταν καλύτερο από το εγγληματικό βασίλειο που εξολοθρεύει το λαό μου» (Herald Tribune, 18 Μάρτη).*

Τα παραπάνω λόγια είναι συνέχεια της πρώτης δήλωσης του Ντουντάγεφ για την Ευρώπη. Η τσετσενική αστική τάξη, σε συνθήκες ακραίας διεθνούς απομόνωσης που εντείνει τον εθνικισμό της, καταφεύγει σε μια πολιτική που θεωρεί ότι θα εξασφαλίσει την ύπαρξη του δικού της κράτους και έθνους.

Δεν μπορεί να διακρίνει ότι ο Γέλτσιν και ο Ζιουγκάνοφ είναι οι δύο εκφράσεις μιας ενιαίας αρχής που λέει ότι δεν μπορεί να υπάρξει ανεξάρτητο κράτος της πρώην ΕΣΣΔ έξω από τον έλεγχο της Ρωσίας. Γι' αυτό ο Ζιουγκάνοφ φώναζε «*πάνω απ' όλα η εδαφική ακεραιότητα της Ρωσίας»* τις πρώτες κρίσιμες βδομάδες της ρωσικής εισβολής, όταν οι Τσετσένοι ταπεινώναν το ρωσικό στρατό μέσα στο Γκρόζνι. Η θεωρία του «*εμφύλιου πο-*

λέμου» που πλασάρουν όλοι οι κνίτες της Ρωσίας επινοήθηκε για να κρύψει τη ρωσική εισβολή. Δεν μπορεί να υπάρξει εμφύλιος ανάμεσα σε δύο κράτη, σε δύο έθνη, σε δύο λαούς. Η παραπάνω θεωρία παίρνει σα δεδομένο ότι η Τσετσενία είναι τμήμα, και μάλιστα αναπόσπαστο, του ρωσικού εδάφους. Καμιά πολιτική δύναμη στη Ρωσία δεν τ' αμφισβητεί αυτό.

Στην κατρακύλα της, όμως, η τσετσενική ηγεσία και ο Ντουντάγεφ προχωράνε σε ένα μέτωπο με το σοσιαλφασίστα Ζιουγκάνοφ για να χτυπήσουν το «*φιλοδυτικό*» σφαγέα Γέλτσιν, αυτόν που θεωρούν σαν κύριο εχθρό τους. Πρόκειται, στην καλύτερη περίπτωση, για καιροσκοπισμό που οδηγεί τον αγώνα για ανεξαρτησία και λευτεριά στην καταστροφή, στην ήττα. Γιατί ο Γέλτσιν, ο Ζιρινόφσκι και ο Ζιουγκάνοφ είναι συμπληρωματικές μορφές της ίδιας στρατηγικής. Ο Γέλτσιν σφάζει, ταυτόχρονα αποτελεί εγγύηση για τη Δύση, που διόλου δε νοιάζεται για τους Τσετσένους. Συχνά, μάλιστα, ο καγκεμπίτης αυτός «*αρρωσταίνει*» ή «*πέφτει*» θύμα παραπληροφόρησης του περιβάλλοντός του για την Τσετσενία. Είναι ένα παραμύθι που πρέπει πολύ να ακούνε οι Δυτικοί. Ο Ζιρινόφσκι, σαν η αντιτριτοκοσμική γραμμή, πιέζει για να σφαχτούν όλοι οι Τσετσένοι, ενώ την ίδια στιγμή ο Ζιουγκάνοφ φωνάζει «*Ειρήνη. Τέρμα στην αιματοχυσία*». Έτσι εισπράττει την Τσετσενία και την εντάσσει στο αντιδυτικό μέτωπο.

Μέσα στο σχέδιο, τώρα, είναι να ξεκαθαριστούν οι βάσεις των ανταρτών και όσα χωριά τους παρέχουν βοήθεια ή καταφύγιο. Η αρχή έγινε από το Γκρόζνι. Γιατί είναι πολύ πιθανό ο σοσιαλμπεριαλισμός να περάσει στην επιθετική τακτική ενάντια στη Δύση αποκαθηλώνοντας το Γέλτσιν στις εκλογές. Όμως ο αντιδυτικός Ζιουγκάνοφ, που θα συσπειρώσει όλη την πρώην ΕΣΣΔ, δε θα πρέπει να έχει τα χέρια του βαμμένα με αίμα «*αδελφικό*». Ο ρωσικός στρατός έχει ξεκινήσει μια βάρβαρη εκστρατεία στη νότια Τσετσενία, όπου κυρίως βρίσκεται το αντάρτικο.

Τα Νέα της Μόσχας (αγγλόφωνη έκδοση) ανέφεραν ότι ο αρχηγός της διοίκησης του Σερνότσοφ Μπόρις Κίεβ είπε ότι τα ρωσικά στρατεύματα έκαναν λεηλασίες, βιασμούς και μαζικές εκτελέσεις σαν αντίποινα για την εικαζόμενη απόκρυψη ανταρτών από τον ντόπιο πληθυσμό.

Ο πληθυσμός της πόλης, 18.000, περιλάμβανε πολλούς πρόσφυγες από άλλα μέρη της Τσετσενίας. Μερικοί πολίτες, οι πιο τυχεροί, κατάφεραν να δραπετεύσουν στη γειτονική Ιγκουσετία.

Ο Κίεβ είπε ότι είδε στρατιώτες να σχηματίζουν ουρά έξω από ένα σπίτι για να πάρουν σειρά να βιάσουν μια νέα γυναίκα που βρισκόταν μέσα. Είπε επίσης ότι ήταν μάρτυρας του φόνου ενός νέου άντρα που πέθανε φλεγόμενος όταν ρώσοι στρατιώτες κρέμασαν γύρω από το λαιμό του ένα λάστιχο που καιγόταν. Ανάλογες μαρτυρίες έχει συλλέξει και μια ρωσική οργάνωση ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Ο ρωσικός στρατός δεν επέτρεψε να μπουν στην πόλη δημοσιογράφοι, ομάδες ανθρωπιστικής βοήθειας, ούτε αντιπροσωπεία της Διεθνούς Επιτροπής του Ερυθρού Σταυρού (ICRC), όπως κατάγγελε ο εκπρόσωπός του στη Μόσχα Ντένις Αλιστόουν (*New Europe*, 17-23 Μάρτη, σελ. 5).

Το ίδιο συνέβη και στο Σαμάνσκι (δυτικά). Ένα χρόνο πριν το ίδιο χωριό είχε υποφέρει από ένα τριήμερο όργιο σφαγής και κάψιμο σπιτιών. Τότε, όταν ο Ερυθρός Σταυρός μπήκε στην πόλη την τέταρτη μέρα, είχε αντικρίσει το έδαφος σπαρμένο με σφαίρες και σύριγγες απ' τα ναρκωτικά που είχαν πάρει ρώσοι στρατιώτες κάτω από τους ήχους ροκ μουσικής. Τώρα, σε μια πολιορκία που άρχισε στα μέσα του Μάρτη, σύμφωνα με το Μοχάμεντ Ισάγεφ, 600 άμαχοι έχουν δολοφονηθεί: «*Δεν μπορούμε να συλλέξουμε τα πτώματα και να τα θάψουμε λόγω των ακροβολιστών. Παρακαλώ, βοηθήστε μας να μείνουμε ζωντανοί και να βγούμε από αυτή την κόλαση».*

Είναι από τους 20 ηλικιωμένους που δραπέτευσαν από το Σαμάνσκι για να φτάσουν στο Γκρόζνι ζητώντας βοήθεια με αίτημα να σταματήσει η ρωσική επίθεση, να θάψουν τους νεκρούς τους και να φύγουν. Απαιτήσαν ν' ανοίξουν οι ρωσικές δυνάμεις ένα διάδρομο και ν' αφήσουν τους άμαχους να φύγουν απ' το χωριό: «*Απαιτούμε βοήθεια. Όλος ο κόσμος πρέπει να ξέρει τι συμβαίνει στο Σαμάνσκι. Δεν είναι ηρωισμός να σκοτώνεις φιλήσυχους πολίτες» (Herald Tribune, 21/3).*

Όπως είπαν οι ηλικιωμένοι, στο Σαμάνσκι υπάρχουν άλλοι 5.000 άμαχοι.

Σ' αυτά τα χωριά υπήρχε 25μελής τσετσενική πολιτοφυλακή, την παρουσία της οποίας κατοχύρωνε και η συνθήκη ειρήνης που υπογράφηκε το καλοκαίρι του '95.

Μόνο ένα αίτημα μπορεί να υπάρξει για την Τσετσενία: «*Ολοκληρωτική και χωρίς όρους αποχώρηση του ρωσικού στρατού και όλων των όπλων ρωσικών δυνάμεων. Ανεξαρτησία από τη Ρωσία, τώρα!*».

Ο ΚΙΝΕΖΙΚΟΣ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗΝ ΤΑΪΒΑΝ

Οι μεγάλης κλίμακας αεροναυτικές ασκήσεις της Κίνας στα στενά της Ταϊβάν (180 χιλιόμετρα ή 115 μίλια σε θαλάσσια έκταση που χωρίζουν την Κίνα από το νησί, με πληθυσμό 21.000.000 κατοίκους), συνιστούν μια κατάφωρη πρόκληση για την ειρήνη στην περιοχή και απέναντι στη θέληση του λαού της Ταϊβάν.

Η Κίνα μετά την παλινόρθωση του καπιταλισμού το 1978 έχει μετατραπεί σε μια φασιστική χώρα που αναζητεί την ηγεμονία στην περιοχή και απειλεί τις γειτονικές της χώρες. Έχει προχωρήσει σε στρατιωτικές κινήσεις στη Νότια και Νοτιοανατολική Ασία, από τη μια απευθείας στη θάλασσα της Νότιας Κίνας (αρχιπέλαγος των νήσων Σπάρτλει) και από την άλλη προς τον Ινδικό Ωκεανό, με τη μεσολάβηση της Βιρμανίας. Στη βορειοανατολική Ασία συμμετέχει μαζί με τη Β. Κορέα σε εκβιασμούς προς την Ιαπωνία και τη Δύση. Προχωρεί σε συμμαχίες με τις ισλαμοφασιστικές χώρες (Ιράν, Λιβύη). Υποδέχεται το σοσιαλφασίστα Κάστρο της Κούβας. Δυναμώνει συνεχώς τους δεσμούς της με το ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό και πρόσφατα προμηθεύτηκε ρώσικα πολεμικά αεροπλάνα τύπου Σουχόι 27, ενώ συνήψε και συμφωνία για κατασκευή στο έδαφός της με αποστολή ρώσων ειδικών.

Οι στρατιωτικές της δαπάνες ανέρχονται τα τελευταία χρόνια σε 100 δις δολάρια, δηλαδή ποσό σχεδόν ίσο με τον ετήσιο τζίρο των δέκα μεγαλύτερων αμυντικών βιομηχανιών του κόσμου! (Ελεύθερος Τύπος, 17 Μάρτη).

Στις πιέσεις του βιομηχανικού κόσμου για να καταπολεμήσει η Κίνα το φαινόμενο της πειρατείας, από τις ναυτικές ληστείες ως τις πιο σύγχρονες τακτικές σε ό,τι αφορά τα προγράμματα υπολογιστών, απαντά με προκλήσεις. Στο εσωτερικό της έχει ξεκινήσει μία εκστρατεία αντιδυτικής και αντιγιαπωνέζικης προπαγάνδας ανασύροντας από την ιστορία τις ταλαιπωρίες που υπέστη ο κινέζικος λαός πριν το 1945 από το δυτικό μπεριαλισμό και το γιαπωνέζικο милитарισμό. Η φρασεολογία της κινέζικης σοσιαλφασιστικής κλίμακας αποτελείται από ένα μίγμα μαοϊσμού, κομφουκιανισμού και στρατοκρατίας. Επικεφαλής αυτή τη στιγμή είναι η πιο σκληρή γραμμή, η οποία κερδίζει συνεχώς έδαφος και θέλει συμμαχία με τη Ρωσία. Αρχηγός του ψευτοκομμουνιστικού κόμματος και της κεντρικής στρατιωτικής Επιτροπής είναι ο Ζιάνγκ Ζεμίν. Πρωθυπουργός είναι ο Λι Πενγκ, παλιός ρεβιζιονιστής, φανατικός αντιμαοϊκός σπουδαγμένος στη Μόσχα, υπεύθυνος για τη σφαγή των φοιτητών στην πλατεία Τιεν Αν Μεν τον Ιούνιο του '89. Αυτοί εκπροσωπούν την κυρίαρχη τάση μέσα στην κινέζικη ηγεσία, η οποία βρίσκεται σε αντίθεση με τη γραμμή του Τενγκ Σιάο Πινγκ (έχει να εμφανιστεί δημόσια περίπου δυο χρόνια), ο οποίος ενόησε ορισμένες οικονομικές μεταρρυθμίσεις και γενικά κρατούσε αποστάσεις από τη Ρωσία.

Μιλώντας στα τέλη Γενάρη στα

ηγετικά στελέχη που αποτέλεσαν την πλατιά Ολομέλεια του ψευτοΚΚ Κίνας τον περασμένο Οκτώβρη είπε ότι είναι δαρμένοι λακέδες αυτοί που «κρύβουν τα κεφάλια τους στις άμμιους της οικονομικής μεταρρύθμισης και αγνοούν την ιδεολογική δουλειά». Ο λόγος δημοσιεύτηκε σ' όλες τις κινέζικες εφημερίδες με τον τίτλο "Τα ηγετικά στρατιωτικά στελέχη πρέπει να προβάλλουν την πολιτική" (Herald Tribune, 5 Φλεβάρη). Ήταν η αρχή μιας εκστρατείας που κάλεσε τους δημοσιογράφους στην εφημερίδα του στρατού να γίνουν «καθοδηγητές της γνώμης του λαού. Πρέπει να αντισταθούν στην εισβολή της διεφθαρμένης καπιταλιστικής σκέψης και να διαφυλάξουμε την εφαρμογή της γραμμής του κόμματος», γράφει η Ημερησία του Απελευθερωτικού Στρατού, αναφέροντας τσιτάτο του Ζιάνγκ (στο ίδιο).

Κάτω από το πνεύμα του "προέδρου Ζιάνγκ" το τμήμα προπαγάνδας του ψευτοΚΚ Κίνας δουλεύει δραστήρια για την εκκαθάριση των βλαβερών στοιχείων στην κοινωνία και στο κόμμα, κάτω από τη μακροχρόνια επιρροή της αντιμεταρρυθμιστικής ομάδας του γηραιού Ντεγκ Λικουίν.

«Φαίνεται ότι κάθε μέρα, άλλη μία αναφορά του Ντιγκ Γκουανγκέν, αρχηγού προπαγάνδας, φτάνει στα γραφεία μας», είπε ο εκδότης της Ημερησίας του Πεκίνου (στο ίδιο).

Μέσα σ' αυτό το κλίμα ψυχολογικής προετοιμασίας του κινέζικου λαού για έναν επιθετικό πόλεμο που θα προστατέψει, δήθεν, την ψυχή της Κίνας από την καταστροφή της δυτικής επιρροής βρίσκονται και οι πρόσφατες προκλήσεις προς την Ταϊβάν μπροστά στις εκλογές που έγιναν στο νησί στις 23 Μάρτη για την εκλογή προέδρου.

Η σοσιαλμπεριαλιστική Κίνα έχει βάλει σκοπό να ενσωματώσει στο έδαφός της τις πρώην επαρχίες της και να αποκαταστήσει τα ιστορικά της εδάφη προτού εξαπολύσει έναν πόλεμο, στο πλευρό της Ρωσίας, για τον έλεγχο της νοτιοανατολικής Ασίας. Το Χονγκ Κονγκ θα περιέλθει στην κυριαρχία της το 1997 και το Μακάο το 1999 (μέχρι τώρα και τα δύο υπό βρετανική εποπτεία).

Αλλά ο μεγάλος στόχος παραμένει η Ταϊβάν με τα 21 εκατομμύρια κατοίκους, που θα της εξασφαλίσει τον έλεγχο σ' όλη την Ανατολική θάλασσα της Κίνας: Από πάνω προς την Ιαπωνία και από κάτω προς τις νησιώτικες χώρες της Ν.Α. Ασίας. Έτσι θα δώσει ένα συντριπτικό χτύπημα στον αμερικάνικο μπεριαλισμό κόβοντας ένα μεγάλο τμήμα των θαλάσσιων δρόμων, αποκόπτοντας ταυτόχρονα την Ιαπωνία από το δρόμο των πετρελαίων.

Στα τέλη Γενάρη ο Λι Πενγκ εκφώνησε ένα λόγο για την «Επιτυχή διεξαγωγή του Μεγάλου Αγώνα της Επανενώσεως της Μητέρας Πατρίδας». Εκεί είπε ότι «δε δεσμευθήκαμε ποτέ να εγκαταλείψουμε τη χρήση στρατιωτικής βίας. Το γεγονός ότι δεν εγκαταλείψαμε τη χρήση στρατιωτικής

βίας δεν κατευθύνεται ενάντια στους συμπατριώτες μας της Ταϊβάν, αλλά ενάντια στα σχέδια των ξένων δυνάμεων να επέμβουν στην επανένωση της Κίνας και να προκαλέσουν την ανεξαρτησία της Ταϊβάν» (Herald Tribune, 5/2). Χρησιμοποίησε όχι λιγότερο από οκτώ φορές τον όρο "ειρηνική επανένωση" για να καθουχάσει την Ταϊβάν και τις χώρες της περιοχής, αλλά οι πράξεις μιλάνε καλύτερα απ' τα λόγια. Οι συχνές στρατιωτικές ασκήσεις κοντά στην Ταϊβάν δείχνουν τις πραγματικές προθέσεις της Κίνας.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Η Ταϊβάν αναμφισβήτητα αποτελεί τμήμα του κινέζικου έθνους. Αυτό το δικαίωμα δεν μπορεί να ιδωθεί ξέχωρα από τις παγκόσμιες εξελίξεις, τις κινήσεις των δυνάμεων στην περιοχή και την πραγματικότητα. Στην Ταϊβάν, μετά τη νίκη της κινέζικης επανάστασης, κατέφυγαν όλοι οι φασίστες και οι αντιδραστικοί του Κουομιντάνγκ ντροπιασμένοι από την ήττα που υπέστησαν το 1949.

Από τότε πολλά άλλαξαν. Η Κίνα από κόκκινη έγινε κατάμαυρη. Η Ταϊβάν έγινε μια καπιταλιστική χώρα και τελευταία έβαλε τις βάσεις μιας αστικοδημοκρατικής εξέλιξης. Ο λαός της απολαμβάνει σήμερα πολλές ελευθερίες. Δεν είναι διατεθειμένος για οποιοδήποτε λόγο να βρεθεί τώρα σε μια φασιστική χώρα χιτλερικού τύπου, όπως είναι η Κίνα.

Η επανένωση δεν μπορεί να γίνει παρά με όρους δημοκρατίας:

α) Να παραιτηθεί η Κίνα από κάθε χρήση βίας ενάντια στην Ταϊβάν. Να σταματήσει τις στρατιωτικές προκλήσεις με τις ασκήσεις κοντά στα σύνορα της Ταϊβάν.

β) Να σεβαστεί τη θέληση του λαού της Ταϊβάν και τα δημοκρατικά εκλεγμένα όργανα διοίκησης του νησιού.

γ) Πάνω απ' όλα είναι ένα ζήτημα πάλης του κινέζικου λαού με τους συμπατριώτες του στην Ταϊβάν ενάντια στη σοσιαλμπεριαλιστική κλίμακα του Πεκίνου.

Τέτοιοι όροι δημοκρατίας σήμερα δεν υπάρχουν. Γι' αυτό η επανένωση περνάει μόνο μέσα από την ανεξαρτησία. Σε κάθε περίπτωση είναι σωστό να λέμε για την Ταϊβάν "Πρώτα κρατική ανεξαρτησία, μετά εθελοντική επανένωση".

Αυτή είναι η πείρα που βγαίνει από την αντιμετώπιση του Χονγκ Κονγκ, το οποίο θα επανέλθει στην Κίνα την 1η Ιουλίου 1997. Η Κίνα, παρ' ότι υποσχέθηκε αυτονομία, απειλεί να διαλύσει το εκλεγμένο το '95 απ' το λαό νομοθετικό συμβούλιο, ενώ βεβαιώνει ότι θα αποκλείσει μελλοντικά όλους τους δημοκρατικούς πολιτικούς που αντιτίθενται στα σχέδιά της. Αυτοί στις εκλογές κέρδισαν την ψήφο πάνω απ' το 70% των κατοίκων του Χονγκ Κονγκ, μετά τις τελευταίες δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις του άγγλου κυβερνήτη Κρις Πάτερ.

Είναι η παραπάνω συμπεριφορά που δίδαξε και το λαό της Ταϊβάν να συσπειρωθεί γύρω από τον πρόεδρο Λι Τενγκ Χιούι στις εκλογές της 23 Μάρτη. Ο Λι εκ-

προσωπεί την πιο προωθημένη αστικοδημοκρατική γραμμή μέσα στο παλιό εθνικιστικό κόμμα (Κουομιντάνγκ). Οι ιστορικοί όροι σήμερα έχουν αντιστραφεί: Στη θέση της παλιάς κόκκινης Κίνας βρίσκεται σήμερα η δημοκρατική Ταϊβάν, ενώ στο φασιστικό στρατόπεδο τοποθετείται η σοσιαλμπεριαλιστική Κίνα.

ΚΟΓΚΡΕΣΟ ΚΑΙ ΚΛΙΝΤΟΝ

Τα κράτη της Ν.Α. Ασίας, επειδή φοβούνται το μεγάλο κινέζο τραμπούκο της περιοχής, δεν υποστήριξαν την Ταϊβάν. Οι ναυτικές αρμάδες που έστειλε ο αμερικάνικος μπεριαλισμός στην περιοχή δεν τους εμπνέουν καμιά εμπιστοσύνη, καθώς νιώθουν την αδυναμία του.

Ίσως ποτέ άλλοτε δε φάνηκε τόσο καθαρά ο ρόλος της φιλορώσικης γραμμής Κλίντον όσο σ' αυτή την κρίση. Την ώρα που η συντριπτική πλειοψηφία του Κογκρέσου ψήφισε μια μη δεσμευτική πρόταση στις 19 Μάρτη ενάντια στην Κίνα και την υποχρέωση των ΗΠΑ «να υπερασπιστούν την Ταϊβάν στην περίπτωση εισβολής, επίθεσης από πυραύλους ή αποκλεισμό», ο Κλίντον συζητούσε με κινέζους αξιωματούχους για να του υποσχεθούν ότι δε θα υπάρξει επίθεση ενάντια στην Ταϊβάν!

Η στάση αυτή της αμερικάνικης αστικής τάξης, σε αντίθεση με τον Κλίντον, εξηγείται από τον κλασικό αντικομμουνισμό της, την αντιτριτοκοσμική γραμμή της και την υπεράσπιση της κυριαρχίας της στην περιοχή. Γι' αυτό το λό-

γο οι αντιδυτικές κραυγές του Πεκίνου συγκεντρώθηκαν στην καταγγελία του Κογκρέσου. Για να καθουχάσει ο Κλίντον το Κογκρέσο έδωσε σαν αντάλλαγμα, και κάτω από την πίεση, την παροχή οπλικών συστημάτων στην Ταϊβάν.

Η ΡΩΣΙΑ ΣΤΗΡΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Οι κινήσεις του Κλίντον βρίσκονται σε αρμονία με τη στάση της Ρωσίας στην κρίση. Ο εκπρόσωπος του ρώσικου υπουργείου Εξωτερικών Γκριγκόρι Καράσιν, την ώρα που ο αμερικάνικος στόλος έφτανε έξω απ' την Ταϊβάν, δήλωσε ότι «η Ταϊβάν είναι αναπόσπαστο κομμάτι της Κίνας και το παρόν ζήτημα είναι ένα εσωτερικό θέμα για τον κινέζικο λαό» (New Europe, 17-23 Μάρτη).

Είναι φανερό ότι η Κίνα προχωράει στις προκλήσεις με την υποστήριξη της Ρωσίας και ότι είναι αποφασισμένη να καταλάβει την Ταϊβάν στο μέλλον. Παρά τη στρατιωτική υπεροχή της Κίνας απέναντι στην Ταϊβάν (10 προς 1 σε στρατό, πολεμικά αεροσκάφη, τανκς και υποβρύχια, απόλυτη κυριαρχία σε βομβαρδιστικά και επιθετικούς στρατηγικούς πυραύλους), μια κατάληψη δε θα είναι καθόλου εύκολη. Τα 21.000.000 της Ταϊβάν με τα μοντέρνα οπλικά συστήματα που διαθέτει θα προκαλέσουν τεράστια πλήγματα στο μεγάλο δράκο. Ο κινέζικος λαός είναι επίσης ένας αστάθμητος παράγοντας σ' έναν τέτοιο άδικο πόλεμο.

ΛΑΛΙΩΤΗΣ ΝΕΟΣ ΟΧΕΤΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

«η εντύπωση που δίνει στον κόσμο αδικεί το σύνολο των βουλευτών». Αυτή η αντιΜΜΕ φασιστική διακήρυξη έγινε δεκτή με οικουμενική συναίνεση και ανάγκασε τους δημοσιογράφους ν' αποχωρήσουν (Ελεύθερος Τύπος, 21/3).

ΤΟ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ Ο ΚΟΚΚΑΛΗΣ

Αξίζει εδώ ν' αναφερθεί κανείς στη στάση του σοσιαλφασιστικού μπλοκ απέναντι στα σκάνδαλα Λαλιώτη. Με πρωτοστάτη το ψευτοΚΚΕ, που είναι το μόνο κόμμα που έχει θέση να μη γίνει καθόλου το έργο, χωρίς να καταγγέλλει το Λαλιώτη σα διεφθαρμένο και σαμποταριστή, έχει αναπτύξει τη φιλοσοφία της αποικιοκρατικής μεταχείρισης της Ελλάδας από την Ευρώπη, που σύρει δήθεν την Ελλάδα σ' αυτές τις ταπεινωτικές συμβάσεις. Έτσι, εμφανίζεται ξαφνικά και ο Λαλιώτης εκπρόσωπος των γερμανικών συμφερόντων, ισχυρισμός που κάθε έμφρων άνθρωπος που γνωρίζει την πολιτική στάση του Λαλιώτη βρίσκει γελοίο. Η Ευρώπη δεν ανάγκασε ποτέ και με κανένα εκβιασμό την Ελλάδα να διαλέξει εκείνο ή τον άλλο ανάδοχο. Αντίθετα, έκανε τα στραβά

μάτια όταν ο ΟΤΕ ανέθεσε απευθείας στον Κόκκαλη τις ψηφιακές παροχές και δε διέκοψαν τη χρηματοδότηση των ελληνικών τηλεπικοινωνιών, αν και είχαν θέσει όρο ότι οι αναθέσεις πρέπει να γίνονται με ανοιχτούς διαγωνισμούς (Ελευθεροτυπία, 12/3). Άλλη είναι η δύναμη που φέρεται αποικιοκρατικά στη χώρα μας μέσα από τα τσιράκια της εδώ (δες Λαλιώτη, Κόκκαλη), όπως φαίνεται και από τη δεύτερη ανάθεση άλλων 270.000 παροχών από τον ΟΤΕ στη SIEMENS-INTRAKOM, ενώ η πρώτη βρίσκεται ακόμα υποδικαστική διερεύνηση από τον εφέτη-ανακριτή Ζορμπά.

Ο Λαλιώτης εμφανίζεται μέσα από τις αντιστάσεις της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης σαν όλο και πιο σκοτεινό και ύποπτο υποκείμενο. Πρόσφατα, ύστερα από όλη την πίεση που δέχτηκε και χρησιμοποιώντας χρόνο ικανό για να εξασφαλίσει τη θέση του, κατέθεσε και μήνυση συκοφαντικής δυσφήμισης στο Όνομα, πράξη καθυστερημένη που δείχνει πόσο ταπεινό υποκείμενο είναι. Δε νοείται να θιγεί κανείς ύστερα από ένα και πλέον μήνα. Ο Λαλιώτης ενεργεί τις βρώμαρες πράξεις του όχι για λογαριασμό της Ευρώπης, αλλά για λογαριασμό της Ρωσίας. Κι αυτό δε θα αργήσει να αποκαλυφθεί.

